

resurse spirituale

Nr. 38 - 2016

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

CINCIZECIMEA: ÎMPUTERNICIRE pentru o lucrare care schimbă vieți

Nivelul la care trebuie să funcționeze biserica
George O. Wood | 3

Împuternicire practică pentru viața de zi cu zi
Randy Hurst | 1 1

Din seria Sămânță semnificativă – Seceriș continuu
Rick Thomas | 1 5

Canale ale Duhului Sfânt
Marcia Lednický | 1 8

Botezul cu Duhul: Înainte și după
Anthony D. Palma | 2 1

Duhul Sfânt în acțiune, în timp și în eternitate
Warren Flattery | 2 5

Seria „Trăirea în Împărăție” Partea a 10-a
Justificări pentru carnalitate -
Piedici în calea trăirii în Împărăție (3)
H. Maurice Lednický | 3 0

Un mesaj plin de putere
Sobhi Malek | 3 4

Schiță de predică: Darul Duhului Sfânt
Luca 11:5-13
Hardy W. Steinberg | 3 6

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com,
Website: www.liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef.	Warren Flattery
Traducător:	Lurențiu Pășcuți
Editor:	Luca Crețan
Layout:	Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

Nivelul la care trebuie să funcționeze biserica

de George O. Wood

ȘASE SEMNE ALE UNEI BISERICI PENTICOSTALE

În timpul adolescenței mele am locuit într-un orașel din sudul statului Indiana, foarte aproape de râul Ohio. Diguri uriașe protejau zona noastră de apele acestui râu în anotimpul ploios, însă de-a lungul timpului s-a întâmplat de mai multe ori ca apa să depășească aceste diguri și să inunde orașul.

Mi-aduc aminte de zidurile interioare ale liceului nostru. Aproape de tavanul de la parterul clădirii se putea vedea foarte clar urma subțire, maronie, lăsată de cea mai mare inundație care lovise orașul. Intensitatea inundațiilor ulterioare era măsurată mereu în comparație cu acea urmă.

Fapte 2:42-47 reprezintă un altfel de linie de nivel. Există șase caracteristici ale primelor zile ale bisericii primare. Acestea constituie cel mai înalt nivel pe care fiecare generație viitoare trebuie să caute a-l atinge sau depăși.

Când sunt prezente aceste elemente în biserica locală de astăzi știm că avem de-a face cu un mare val al revărsării Duhului.

VALORI CHEIE

Primii ucenicii, cei 120 și cei 3.000 de convertiți din Ziua Cincizecimii stăruiau în învățătura apostolilor, valorile cheie ale bisericii primare.

Folosirea cuvântului „stăruiau” pentru a descrie angajamentul acestor primi creștini față de învățătura apostolilor, părtășie, rugăciune și frângerea pâinii desființează ideea unei creșteri spirituale automate. A stăruii înseamnă a persevera cu tenacitate sau a adera ferm la ceva. Același cuvânt descrie perseverența în rugăciune a celor 120 de ucenici în timpul celor 10 zile dinaintea Cincizecimii (Fapte 1:14). Prin urmare, acești primi credincioși au făcut din stăruință o prioritate și o disciplină fermă, dându-se pe deplin învățurii apostolilor.

Cei care consideră că doctrina nu este atât de importantă trebuie să observe că prioritatea numărul unu din biserica primară era stăruința în învățătura apostolilor. Orice capriciu și orice erezie trebuie judecate după următorul principiu: „A fost aceasta o valoare cheie pentru apostoli?”

Biserica penticostală declară cu ardoare „credința, care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3).

Vă rog să observați că substantivul este la plural – învățătura „apostolilor”, nu a apostolului. Cu alte cuvinte,

CONFIRMARE

CONECTARE

CREDIBILITATE

VALORI CHEIE

GRIJĂ

CONVERTIȚI

lucrul în care biserica primară stăruia era afirmarea colectivă a Evangheliei de către aceia cărora le-o încredinșase Isus. Dacă nici măcar un apostol nu avea libertatea de a proclama un „adevăr” pe care doar el l-ar fi descoperit, atunci nu avem nicio garanție pentru acel predicator sau învățător din zilele noastre care își prezintă doctrina personală.

E evident că tema centrală a învățaturii sau doctrinei apostolice era domnia lui Isus (Fapte 2:36; 5:42). Valorile apostolice esențiale s-au concentrat asupra lui Isus, proclamându-L ca Mântuitor (El ne scapă de păcat), Vindecător (Lui îi pasă de trupul nostru fizic), Botezător cu Duhul Sfânt (El ne trimite Ajutorul care să ne dea puterea de a fi martori) și Regele ce vine curând (El ne izbăvește de la moarte).

A-L proclama pe El ca Domn implică mai multe aspecte. Este un lucru a accepta afirmațiile doctrinare care spun „Crezi că Isus este Domnul?” și „Afirmi tu adevărurile cardinale ale unei biserici penticostale: Isus ca Mântuitor, Vindecător, Botezător și Rege care vine curând?”, dar este altceva a inventaria posesiunile, relațiile, timpul, stilul de viață și activitățile recreative. Este Isus cu adevărat Domn asupra atitudinilor mele, a timpului meu, a carnetului meu de cecuri, a casei mele și a emoțiilor mele?

Din nefericire, unii privesc doctrina cu mentalitatea că învățătura sau adevărul implică un set de afirmații de credință. O biserică penticostală este formată din oameni care își doresc ca Cristos să locuiască în ei. O viață cristocentrică se reflectă în valorile apostolice care dictează ce gândim (credința) și cum trăim (comportamentul). Cuvântul nostru de ordine este „Isus este Domnul” asupra gândurilor și faptelor noastre. Autoritatea cu care Pavel ne modelează comportamentul nu este cu nimic mai mică decât cea cu care articulează „învățătura sănătoasă” (1 Tim. 1:9–11).

CONECTARE

Al doilea semn al unei biserici penticostale este accentul pe care aceasta îl pune asupra relațiilor. „Ei stăruiau în... legătura frățească (*koinonia*), frângerea pâinii și rugăciuni.”

Există o diferență enormă între constituirea unui public și a unei biserici. Când merg la un meci de baschet, nu mă interesează cine stă în tribună. Eu urmăresc jucătorii. În biserică nu trebuie să fim un grup de spectatori care-i urmăresc pe cei de pe scenă. Bisericile penticostale s-ar putea să atragă mulțimi de oameni, dar ele trebuie să producă creștini puternici. Un ingredient indispensabil pentru producerea unor astfel de creștini constă în dezvoltarea de relații care contribuie la formarea vieții spirituale.

Gândiți-vă pentru o clipă. Ce anume v-a atras cel mai mult spre Cristos? O anumită predică, un anumit cântec sau un credincios a cărui viață v-a marcat? Cei mai mulți dintre noi am da ultimul răspuns. Deși Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru predicile și cântecele cu o ungere specială, trebuie să recunoaștem că nu am fost destinați să trăim o viață creștină singuratică –dezvoltarea unor creștini puternici este cultivată de viața împreună în Cristos.

Biserica primară a crescut de la 120 de membri la 3.120 într-o singură zi. V-ar plăcea să planificați integrarea atâtor membri noi?

Este evident că cei 3.120 de membri nu se puteau cunoaște cu toții între ei, în mod personal. Erau prea mulți. Cum avea loc *koinonia* (sau părtășia)? Fapte 2:46 ne spune că „frângeau pâinea acasă”. Nu m-ar mira ca cei 120 să fi fost liderii grupelor de casă ai celor 3.000 de noi sosiți. Dacă n-ar fi existat grupe mici, cultura celor 3.000 ar fi scufundat cultura penticostală a celor 120, majoritatea ar fi modelat minoritatea. Dați însă bisericii un nucleu penticostal și minoritatea va modela majoritatea.

Mă îndoiesc că putem experimenta cu adevărat biserica lui Isus Cristos până ce nu L-am împărtășit cu alți credincioși în cadrul unui grup mic, al unui grup de slujire sau în contextul unui cămin. Bisericile care conștientizează acest fapt sunt acele mădule vitale pe care Domnul le folosește pentru a influența cultura. Ele sunt biserici care câștigă suflete, căci oamenii sunt câștigați în cea mai mare parte prin intermediul relațiilor.

Cei care consideră că doctrina nu este atât de importantă trebuie să observe că prioritatea numărul unu din biserica primară era stăruința în învățătura apostolilor.

Bisericile în care oamenii se întâlnesc o dată pe săptămână pentru a se închina, după care fiecare își vede de drumul lui în restul zilelor, nu-i integrează bine pe noii convertiți în viața lui Cristos. Membrii nu își împărtășesc nevoile unii cu alții, așa că nu au parte de sprijin în momente dificile, de criză. Pe scurt, acest fel de biserici sunt pline de creștini fără legături și duc lipsă de acea dinamică necesară pentru o biserică apostolică în creștere.

Părtășia sau *koinonia* nu se întâmplă de la sine, trebuie să ne implicăm ca ea să aibă loc.

Prin urmare, biserica primară s-a dedicat părtășiei, stabilirii unei legături între oameni. De fapt, cuvântul pentru „unul altuia” (*allelous*) este folosit de 59 de ori în Noul Testament. Trebuie să ne iubim unii pe alții, să ne încurajăm unii pe alții, să ne întărim unii pe alții, precum și multe alte îndemnuri care au de-a face cu relația dintre „unii și alții”.

Adevărata părtășie creștină implică mult mai mult decât a ne strânge laolaltă sau a dezvolta o prietenie reciprocă satisfăcătoare. Alte componente ale acelei părtășii includ frângerea pâinii, rugăciunea (Fapte 2:42), exercitarea darurilor spirituale, motivaționale și de lucrare, spre zidirea tuturor (Rom. 12:3–8; 1 Cor. 12:4–11; Ef. 4:11, 12)

Frângerea pâinii în biserica primară implica mai mult decât un moment scurt în care mâncăm pâine și bem rodul viței. Ea era parte a unei mese. În timp ce mâncau împreună, fără grabă, primii credincioși își luau timp pentru a medita și a mulțumi pentru jertfa lui Cristos pe Cruce. Pâinea le aducea aminte de trupul Lui frânt, paharul le aducea aminte de sângele Lui vărsat. Punctul central al împărtășirii lor era

Păstrarea Cincizecimii în bisericile mai mici: provocări și oportunități

Cadourile vin adesea în pachete mici. Lucrul acesta este adevărat și în lucrarea pastorală. Cultivarea vieții spirituale în bisericile mici și mijlocii necesită înțelegerea măreției lui Dumnezeu.

Când mi-am început lucrarea la biserica *Bethel*, prezența duminică era de 50 de persoane. Am scos în evidență unde ne poate duce Dumnezeu dacă suntem gata să-I urmăm călăuzirea. Anul acesta sărbătorim zece ani. Prezența este acum de 300 de persoane.

Pastorii unor biserici mici pot experimenta măreția lui Dumnezeu când Îi promovează și Îi caută prezența. Dacă apare termenul penticostal în denumirea bisericii noastre, oamenii trebuie să experimenteze ceea ce presupune aceasta.

Pentru ca o biserică să opereze în Duhul Sfânt, ea trebuie să îndeplinească trei condiții: să pună accent pe Cincizecime, să permită și să aștepte manifestări spirituale în cadrul programelor sale și să petreacă timp la altar.

Punerea accentului pe Cincizecime

Multe persoane au fost botezate cu Duhul Sfânt în biserica *Bethel*. Pentru a se întâmpla acest lucru, noi trebuie să punem accent pe Duhul Sfânt. Trebuie să împărtășim atât mesajul mântuirii cât și cel al imputernicirii Duhului.

Dacă nu predicăm niciodată despre umblarea în Duhul, limităm creșterea spirituală a oamenilor. Credincioșii trebuie să aibă o experiență penticostală. Noi avem mandatul de a continua Faptele Apostolilor. Cincizecimea a atras mulțimi, iar mesajul lui Petru a dus la mântuirea multora. Eu aleg să predic același mesaj.

Permiteți și așteptați manifestări ale Duhului

Opiniile diferite asupra muzicii bisericești dezbină multe biserici. Soția mea, Lauri, este liderul nostru de închinare. Lucrăm împreună pentru a ne asigura că programele noastre de închinare îi ajută pe oameni să experimenteze prezența lui Dumnezeu și să-I audă glasul.

Închinarea poate fi un scop în sine, însă închinarea noastră trebuie să ne pregătească să stăm în prezența lui Dumnezeu. Oamenii au nevoie de o ocazie să se oprească și să știe că El este Dumnezeu.

Petreceți timp la altar

În Biblie, trezirea avea loc când altarele erau reconstruite. În bisericile penticostale altarele trebuie să rămână deschise.

Se întâmplă uneori să încheiem mai repede programele noastre pentru ca oamenii să ajungă acasă sau să evite aglomerația din restaurante. Nu-L putem grăbi însă pe Duhul Sfânt. Dumnezeu lucrează când oamenii așteaptă în prezența Lui.

Anularea programelor de duminică seara a devenit o tendință. Un timp minunat de rugăciune la altar va crește prezența de la serviciile de duminică seara. Și acum avem peste 200 de persoane la programul de seară pentru că aceștia se așteaptă ca Dumnezeu să lucreze la altar.

Dumnezeu nu se schimbă, de aceea nici accentul nostru pe închinare și pe timpul petrecut la altar n-ar trebui să se schimbe. Sunt mulțumitor pentru că biserica noastră crede în puterea lui Dumnezeu.

În urmă cu cinci ani am aflat că soția mea, Lauri, avea o tumoră pe creier. Doctorul ne-a spus că o operație ar putea aduce paralizie, leziuni grave pe creier, pierderea vederii sau chiar moartea. Totuși, pronosticul negativ nu a schimbat credința noastră în puterea lui Dumnezeu.

Operația lui Lauri a durat mai mult de șapte ore. Chirurgical ne-a explicat că creierul ei se umflase, de aceea a fost nevoit să termine operația.

În timp ce o duceau la terapie intensivă ea cânta și-L lăuda pe Dumnezeu. În zece zile a fost acasă, în trei săptămâni a fost în biserică, iar în patru săptămâni a condus închinarea, a dirijat corul și a alergat cinci km pe zi. Semne și minuni îi vor însoți pe cei ce vor crede.

Lăsați să cadă focul

Un slujitor a spus cândva: „Nu vă fie frică să lăsați Duhul să lucreze în biserica voastră.”

Nicio biserică n-ar trebui să fie mai plină de viață decât o biserică penticostală. Nu vă mulțumiți cu o ciorbă de linte. Noi avem dreptul de întâi născuți. Lăsați-L pe Dumnezeu să lucreze cu putere.

Lucrurile valoroase vin în ambalaje mici. Nu vă uitați unde se află acum biserica, ci unde o poate duce Dumnezeu. Muntele nostru este așternutul picioarelor lui Dumnezeu, iar obstacolul cu care ne confruntăm este o ocazie pentru Dumnezeu de a-Și revela puterea.

Stephen Funderburk este pastor al bisericii Bethel Assembly of God, Wetumpka, Alabama.

Cristos, de aceea niciun moment de părtășie nu era complet fără rugăciune.

Biserica penticostală din zilele noastre are ce învăța de la biserica primară. De prea multe ori, întâlnirile noastre de rugăciune devin o colecție de credincioși individuali care se adună în același loc, își rostesc propriile rugăciuni la locul lor, fie îngenunchind, stând în picioare sau șezând pe un scaun. Eu am impresia din Noul Testament că primii credincioși s-au rugat într-un mod mai dinamic. Ei s-au rugat împreună, iar în timpul rugăciunii s-au rugat la unison, iar apoi s-au rugat pe rând. Rugăciunea „pe rând” sau interacțiunea spontană a oferit ocazia învierii asupra unui lucru și mijlocirea comună.

Biserica penticostală este formată din credincioși individuali care nu se roagă doar ca un întreg, ci și în unități mai mici adunate pentru părtășie și frângerea pâinii. În biserica primară creștinii „luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod” (Fapte 2:46, 47).

De ce se bucurau în timpul meselor? Era mâncarea mai bună de când au devenit credincioși? Mă îndoiesc. Atitudinea lor era diferită deoarece la masă ei ajungeau mai aproape de Isus și unii de alții.

Aceasta ar trebui să ne determine să ne oprim și să reflectăm asupra modului în care luăm masa. Deseori mâncăm în grabă, în timpul discuțiilor sau în liniște, cu mintea distrasă de diverse articole din mass-media, de apeluri telefonice sau de televizor.

Cel mai necesar și obișnuit eveniment din rutina noastră zilnică – servirea mesei – poate deveni un timp în care Duhul să influențeze relațiile noastre cu cei cu care luăm masa.

De la luarea hranei cu bucurie și până la exercitarea supranaturală a darurilor spirituale, biserica primară ne demonstrează că viața în Duhul oscilează continuu de la ceva foarte uman la ceva divin. De aceea, o biserică penticostală se bucură de Duhul Însuși și de darurile pe care le trimite.

Legătura din cadrul bisericii penticostale se vede în mod regulat în momentul în care credincioșii se adună în grupuri mai mari. Prima biserică se întâlnea zilnic în curțile templului (Fapte 2:46), iar autorul Epistolei către Evrei îi îndeamnă pe credincioși să nu părăsească adunarea (Evrei 10:25). Într-o biserică penticostală este normal ca oamenii să zică: „Nu vreau să pierd nici măcar un program” sau „Am simțit prezența Domnului”.

CONFIRMARE

Am predicat în urmă cu câteva săptămâni într-o mare biserică Assemblies of God, dintr-o țară din Orientul Mijlociu. Când credincioșii au părăsit clădirea, pastorul mi-a explicat că sute de musulmani au stat în timpul întâlnirii în fața bisericii așteptând să se deschidă ușile. De ce au venit? Știau că creștinii se roagă pentru bolnavi și scot afară demoni.

În acea biserică nici măcar nu se pune întrebarea dacă avem nevoie sau nu de botezul în Duhul Sfânt. Când înfruntăm forțele malefice, când invadăm teritoriul ostil al vrăjmașului, când înfruntăm situațiile personale la care oamenii nu au niciun răspuns, în cazul cărora gândirea pozitivă și tehnicile

de auto-vindecare nu funcționează, avem nevoie de o putere care vine de la Dumnezeu.

Isus Și-a avertizat ucenicii: „Nu mergeți și nu încercați să Mă reprezentați până nu veți primi putere de sus.” Ei L-au ascultat și au trecut pragul supranaturalului experimentând botezul în Duhul Sfânt și măsurându-și adâncimea spirituală comparând lucrarea Duhului cu un eveniment la timpul trecut. Botezul era poarta spre miraculos.

Al treilea semn al unei biserici penticostale se află în următorul verset: „Fiecare era plin de frică și prin apostoli se făceau multe minuni și semne” (Fapte 2:43). Această acțiune apostolică este reiterată în cuvintele finale ale Evangheliei după Marcu: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau” (Marcu 16:20).

Cu mai mulți ani în urmă, David du Plessis li s-a adresat studenților de la Union Theological Seminary în timpul capelei. Acest seminar era cunoscut pentru abordarea bultmanniană, neo-ortodoxă a Bibliei, care considera că sarcina interpretului biblic este aceea de a „demitologiza” Scriptura. Bultmann credea că minunile relatate în evanghelii nu erau altceva decât niște mituri. Ele erau întâmplări inventate cu scopul de a ilustra un adevăr spiritual; prin urmare, pentru a ajunge la miezul adevărului, întâmplarea trebuia dezbrăcată de coaja ei (demitologizare).

Du Plessis, cunoscând această prejudecată a seminarului, i-a surprins pe profesori și studenți începându-și prezentarea cu aceste cuvinte: „Oamenii m-au întrebat care este sarcina mea. Răspunsul meu a fost: sarcina mea principală este să demitologizez Scriptura.”

Audiența a fost șocată. Se întrebau: *Cum se poate ca acest lider penticostal să fie bultmannian?*

Du Plessis a continuat spunând: „Există două modalități de a demitologiza Biblia. Prima implică a face ceea ce Bultmann și neo-ortodoxia au făcut. Cealaltă este să demonstrăm că Dumnezeu face lucruri supranaturale și astăzi. Când demonstrăm lucrul acesta, atunci arătăm că întâmplările biblice nu sunt nici pe departe niște mituri. Dați-mi voie să vă prezint câteva dintre lucrurile pe care Domnul le-a făcut recent.” Du Plessis a continuat apoi să descrie lucrările lui Dumnezeu din zilele noastre.

Asta face o biserică penticostală. Ea continuă nu doar să învețe ceea ce a început Domnul să învețe, ci și să facă ce a început El să facă (Fapte 1:1). Isus Își continuă cuvintele și lucrările prin biserica Lui.

În cultura noastră americană, este posibil să fi exagerat cu metodologiile. Avem multe cărți și conferințe despre creșterea bisericii, despre tehnici de conducere și despre succesul în lucrare. Cu toții vrem să reproducem cele șapte obiceiuri ale bisericilor eficiente în propriul nostru mediu. Nu este nimic greșit în a ne dezvolta abilitățile și în a învăța tot ce putem de la cei pe care-i folosește Dumnezeu. Pericolul stă în a crede că biserica poate propăși dacă noi facem pur și simplu lucrurile potrivite.

Există ceva mai profund care motivează creșterea bisericii. Vedem acest lucru când Pavel și Barnaba și-au încheiat prima călătorie misionară și s-au întors cu un raport în biserica din

Păstrarea Cincizecimii într-o biserică mai mare: provocări și oportunități

Ca pastor principal, trebuie să fiu primul catalizator al lucrării lui Dumnezeu în biserica mea. Eu trebuie să stabilesc ritmul, iar abia apoi să mă aștept ca și echipa mea să mă urmeze. Dacă bisericile mari își doresc să fie centre de putere spirituală, dovedită prin prezența Duhului Sfânt și manifestată prin botezuri cu Duhul Sfânt, oameni mântuiți, vindecări și exercitarea carismatică a darurilor, atunci lucrul acesta trebuie să fie rezultatul direct al eforturilor intenționate ale pastorului principal.

Eu am instituit cinci domenii asupra cărora să ne concentrăm în mod intenționat în biserica Cornerstone:

Predicarea

Un pastor mi-a spus odată: „În biserica mea nu se mântuiește nimeni.”

„Predici despre mântuire?”, l-am întrebat.

„Nu, eu le predic unor credincioși”, mi-a răspuns.

„Atunci ai primit deja răspunsul”, i-am zis.

Până când nu predicăm despre botezul cu Duhul Sfânt, oamenii nu vor fi botezați cu Duhul Sfânt. Noi subestimăm puterea propovăduirii: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17).

Botezul cu Duhul Sfânt nu este doar ceva despre care învățăm, ci și ceva ce împărtășim. Credința aprinde Cuvântul aflat în inima credinciosului. Trebuie să predicăm mereu despre împuternicirea Duhului Sfânt pentru o trăire creștină dinamică.

Practicarea puterii Duhului Sfânt în particular

Puterea Duhului Sfânt trebuie experimentată în particular. Cu toate resursele de care dispunem, noi trebuie să avem grijă să nu neglijăm resursele Duhului Sfânt, în favoarea unor resurse umane. Ca pastori, nu putem pierde puterea Duhului Sfânt din viețile noastre. Dacă nu este El sursa inspirației, combustibilul pasiunii din viața noastră personală, nu-l vom demonstra niciodată cu adevărat puterea în fața adunării noastre.

Practicarea puterii Duhului Sfânt în public

Slujitorii penticostali trebuie să practice prezența Duhului Sfânt în public. Trebuie să le arăt liderilor pe care îi influențez și adunării pe care o conduc cât de mult mă bazez pe Duhul Sfânt. Echipa mea trebuie să știe că un slujitor al lui Dumnezeu nu trebuie să fie condus de cunoștințele sau abilitățile lui, ci de Duhul. Călăuzirea Duhului Sfânt este cea mai mare resursă pe care o avem. Dacă liderii din biserica mea nu mă văd practicând această călăuzire în public, nu vor înțelege dependența

mea de Duhul Sfânt și nu vor vedea niciodată că au nevoie de El.

Lăsându-L pe Duhul să lucreze

Eu facilitez lucrarea Duhului în biserica mea oferindu-le oamenilor ocazia de a primi botezul cu Duhul Sfânt. Pastorii trebuie să predice periodic despre botezul cu Duhul dacă vor ca oamenii din biserica lor să fie umpluți. Pentru ca oamenii să fie mântuiți, pastorii trebuie să țină predici de evanghelizare și să facă chemarea la altar. Dacă oamenii nu sunt botezați cu Duhul Sfânt, pastorii trebuie să predice mai mult despre botezul cu Duhul Sfânt.

Făcând loc darurilor Duhului Sfânt

Trebuie să le dăm oamenilor ocazia să dezvolte darurile spirituale din viețile lor. Petrecem timp predicând despre botezul în Duhul Sfânt, însă trebuie să petrecem și mai mult timp învățând despre darurile Duhului și despre modul în care operează acestea în viața bisericii și a credinciosului. Dacă învățăm că botezul și darurile Duhului Sfânt trebuie folosite doar în biserică, atunci n-am înțeles cu adevărat mandatul biblic. Dacă cei din biserica noastră cred că darurile spirituale trebuie folosite doar timp de o oră duminică dimineața sau seara, asta nu-i va ajuta prea mult. Credincioșii trebuie să considere darurile Duhului ca o parte integrantă a vieții de zi cu zi.

Pastorii bisericilor mari se confruntă cu provocarea de a-I oferi Duhului Sfânt ocazia să lucreze în viețile credincioșilor la fiecare nivel al lucrării bisericii. La biserica Cornerstone noi îi încurajăm pe toți liderii de departamente, laici sau angajați, să lase Duhul Sfânt să lucreze prin fiecare participant la întâlnirile lor, fie că lucrează cu bărbați, femei, tineri sau copii. Credincioșii sunt învățați în cadrul acestor programe mai mici să-și biruiască temerile și sunt încurajați să folosească darurile spirituale. Focul se aprinde în spații mici. Când aceleași persoane vin la programele noastre principale, li se va părea firesc să slujească cu darurile Duhului Sfânt. Programul principal nu constă doar în expresii ale Duhului Sfânt, ci este o sinergie a împuternicirii acestuia din viețile tuturor credincioșilor.

Jim Franklin, pastor principal, Cornerstone Assembly of God, Fresno, California

Antiohia, cea care i-a trimis. Ei nu au vorbit despre strategia lor misionară, despre învățătura lor puternică, despre suferințele lor sau despre implementarea unei conduceri în biserici prin numirea de prezbiteri. Făcuseră toate aceste lucruri, însă Pavel și Barnaba nu s-au concentrat asupra lor. „După venirea lor, au adunat Biserica, și **au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței**” (Fapte 14:27).

O biserică penticostală vorbește cu insistență și fără încetare despre ce lucrează Dumnezeu. Apostolul Pavel ne oferă cheia unei conduceri penticostale eficiente: „Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:4, 5).

Biserica penticostală trebuie să evite pericolul de a crede că lucrarea bisericii poate fi făcută doar prin efort și ingeniozitate umană. Înaintașii noștri penticostali nu au avut fonduri pe care să le împrumute pentru construcția de biserici. Ei au avut mult mai puțin sau chiar nimic în comparație cu resursele pe care le avem noi astăzi. Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat mult mai multe resurse în prezent. Însă aceste resurse nu sunt altceva decât unelte. Noi trebuie să le folosim, nu să ne bazăm pe ele. Noi trebuie să ne încredem în puterea Duhului de a dărâma orice întăritură din comunitățile noastre. Nu prin puterea sau tăria noastră, ci prin Duhul Lui.

Unul dintre eroii mei este acum la Domnul. El a murit anul trecut la vârsta de 96 de ani. Părinții mei au ajutat la punerea temeliei unei biserici în nord-vestul Chinei, iar pastorul Mung a dus lucrarea mai departe. A fost arestat și a petrecut mulți ani în închisoare. După aceea, i s-a dat dreptul să predice din nou, așa că a redeschis biserica în 1983. Ea fusese închisă timp de 27 de ani. Avea 75 de ani atunci, iar biserica era formată din 30 de persoane vârstnice când a reînceput. La moartea lui, 20 de ani mai târziu, biserica număra 14.000 de credincioși adulți, botezați.

Când am vorbit cu el din nou pentru prima dată în 1988, biserica avea 1.500 de membri. L-am întrebat: „Pastore Mung, cum s-a întâmplat lucrul acesta?”

S-a gândit că, american fiind, așteptam un răspuns care să-mi ofere o tehnică transferabilă. Ne pricepem la așa ceva în Occident – „Dacă înțeleg cum a reușit el, pot s-o fac și eu.”

Mi-a zâmbit și mi-a dat un răspuns pe care nu-l voi uita niciodată: „Ei bine”, mi-a spus el, „Isus Cristos este același ieri, azi și în veci.” A făcut o pauză, după care a adăugat: „Și ne rugăm mult.” A continuat apoi spunându-mi ce a făcut Domnul în orașul acela.

O biserică penticostală trăiește în mijlocul supranaturalului și-și descrie progresul prin ceea ce „a făcut Domnul”. Aceasta se așteaptă ca Domnul să-și confirme Cuvântul cu semne și minuni.

GRIJĂ

De ce este mișcarea penticostală segmentul bisericii cu cea mai rapidă creștere? Pentru că oamenilor plini de Duhul le pasă de cei pierduți și îi ajută pe cei găsiți. Niciun alt segment al trupului contemporan al lui Cristos nu-i poate egala pe penticostali în generozitatea lor financiară față de misionari și organizații caritabile.

Fapte 2:44, 45 ne spune că prima expresie a grijii din biserica primară s-a manifestat sub forma generozității financiare unii față de alții. Cineva a spus că au practicat comunismul, cu „c” mic, cei ce aveau puțin nu duceau lipsă, iar cei care aveau mult nu aveau nimic în plus.

Când citim Faptele Apostolilor trebuie să ne întrebăm mereu dacă un anumit eveniment particular este menit să fie unic sau normativ pentru întreaga biserică. Este evident, în lumina întreg Noului Testament, că experimentul trăirii colective din Ierusalim nu a devenit un tipar pentru restul bisericii. Nu există nicio poruncă în Noul Testament ca credincioșii să trăiască dintr-un fond comun, nu avem nicio biserică care să fi făcut lucrul acesta, iar această practică a bisericii primare din Ierusalim, de a-și pune toate averile laolaltă, era voluntară, nu obligatorie.

Cu toate acestea, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că deși forma specifică de generozitate practică de biserica

S-ar putea ca bisericile penticostale să strângă mari mulțimi, dar ele trebuie să producă mari creștini.

din Ierusalim nu a devenit normativă, generozitatea în sine este normativă.

Ceva se întâmplă cu portofelul unei persoane și cu veniturile unei biserici pline de Duhul Sfânt. Arătați-mi o biserică fără compasiune față de săracii din mijlocul ei, care nu caută să îplinească nevoile din cadrul comunității și care dă puțin sau nimic pentru misiune și vă voi arăta o biserică ce nu este penticostală. S-ar putea să aibă denumirea de penticostal pe frontispiciu, dar în realitate să nu funcționeze ca o biserică penticostală.

Din nefericire, o limitare a bisericii din Ierusalim a fost că nu și-a folosit resursele pentru a face misiune dincolo de propriile granițe culturale. În timp, Duhul a corectat această greșală întemeind biserici misionare, ca cea din Antiohia.

Unei biserici penticostale îi pasă de nevoile oamenilor. În primul rând de nevoia lor spirituală, motiv pentru care îi trimitem pe cei chemați să planteze biserici și să facă diferite lucrări atât în misiunea națională, cât și în cea internațională. În al doilea rând, ne pasă de nevoile din trupul local al bisericii și din comunitatea noastră. În ultimii ani am văzut cum Duhul a dat naștere unei multitudini de lucrări caritabile care să îplinească nevoile fizice, sociale și relaționale ale celor lipsiți de resurse.

Biserica penticostală răspunde cu generozitate cerințelor Marii Trimiteri (Matei 28:18-20) și învățaturii de a manifesta milă (Iacov 1:27).

CREDIBILITATE

În zilele ce au urmat revărsării Duhului, cei din biserica din Ierusalim „erau plăcuți înaintea întregului norod” (Fapte 2:47).

Aprobarea bisericii de către lumea care ne privește poate varia de la apreciere, la neutralitate, la marginalizare și chiar persecuție. Nu contează unde se află biserica pe această axă, ea trebuie să fie credibilă.

Biserica primară se bucura de apreciere pentru că viețile membrilor ei erau în acord cu ceea ce predicau. Comportamentul corespundea credinței.

Comunitatea urmărește modul în care ne tratăm unul pe celălalt și modul în care ne slujim localitățile.

Un prieten de-al meu are un frate de peste șaiszeci de ani care a trecut recent printr-o operație gravă pe cord. Toată viața lui a fost departe de Domnul, însă prin mărturia prietenului meu, fratele său și-a dat viața lui Isus. Prietenul meu și-a informat biserica locală, destul de mică, în momentul când fratele lui a venit cu familia la biserică. Timp de mai bine de o lună, niciunul din biserică nu și-a făcut timp să ia legătura cu acești noi convertiți. Scuza păstorului a fost că fusese „prea ocupat”. Acel incident îmi spune de ce nu crește biserica – nu este credibilă. Pastorul însuși nu este credibil deoarece acțiunile lui față de cei pierduți și recent găsiți nu se potrivesc cu ceea ce predică despre evanghelizarea celor nemântuiți.

Bisericile penticostale eficiente își iau în serios responsabilitatea. Edificiile lor strălucesc, chiar dacă au o clădire simplă. Sigla și anunțul din stradă sunt atractive, iar terenul arată primitiv. Apelurile telefonice sunt preluate și returnate. Biserica penticostală caută în comunitatea locală nevoi pe care să le îndeplinească. Ea își aduce aminte că Isus a vindecat fără să-i întrebe pe oameni mai întâi dacă cred în El ca Mesia.

Atât biserica din Noul Testament, cât și cea contemporană ilustrează că până și atunci când biserica își dă silința să câștige aprecierea celor din jur, opoziția și persecuția tot vor veni. Trupul lui Cristos trebuie însă să funcționeze cu integritate, pentru ca lumea să nu aibă nicio ocazie să discrediteze biserica.

CONVERTIȚI

Scopul principal al botezului în Duhul Sfânt este împuternicirea noastră ca martori (Fapte 1:8). De aceea, o biserică penticostală în care nu se convertește nimeni este doar cu numele penticostală. Prima biserică penticostală a crescut pe măsură ce „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (Fapte 2:47).

Probabil că a sosit momentul să ne uităm mai atent în registrele bisericilor și să recunoaștem că există o mare diferență între a raporta numărul sufletelor „mântuite” și numărul celor „convertiți”. Un convertit este cineva a cărui viața a fost cu adevărat schimbată, cineva care pe drept a fost „adăugat la biserică”.

Vă povesteam mai devreme despre pastorul Mung din nord-vestul Chinei și creșterea bisericii lui. L-am întrebat ce făceau ei când cineva venea la credință și era adăugat la biserică. El mi-a spus că majoritatea convertirilor aveau loc în

urma mărturiei personale, astfel că ușa principală de intrare a celor mai mulți „căutători” nu erau programele principale, ci întâlnirile de grup organizate pe tot cuprinsul orașului în timpul săptămânii. Aceste întâlniri din case sau săli închiriate erau cu adevărat puncte de evanghelizare, pe lângă părtășia pe care o ofereau credincioșilor. Odată ce oamenii veneau la Cristos, aceștia erau înscriși într-un curs adresat noilor convertiți. Spre surprinderea mea, el mi-a spus că fiecare nou convertit trebuia să treacă două examene pentru a absolvi cursul. Când acest curs adresat noilor convertiți se încheia, cei care își doreau să fie botezați în apă erau intervievați de către prezbiteri.

Cel convertit trebuia să vină la acel interviu cu o persoană care l-a cunoscut atât înainte cât și după convertire, și care putea confirma că de când a venit la Cristos, în viața sa a avut loc o schimbare reală. Apoi, pastorul Mung le explica celor convertiți că în urma botezului el avea să-i înregistreze la primărie ca și creștini, ceea ce ar fi putut avea implicații în ce privește angajarea sau educația lor viitoare. În cei 20 de ani, peste 14.000 de persoane au parcurs acest proces. Numărul „sufletelor mântuite” și numărul celor „adăugați la biserică” este același.

Este un model deosebit pentru biserică. Adesea cădem sub blestemul unui „har ieftin”, a unei „credințe ușoare” și a unei „evangelii fără costuri”, când numărul celor care spun „rugăciunea păcătosului” îl depășește de zece ori pe cel al celor adăugați la biserică.

Într-o adevărată biserică penticostală, în permanență sunt oameni mântuiți și adăugați la biserică. Prin natura ei, biserica este orientată spre misiune, mai întâi acasă, iar apoi peste hotare, pentru a împlini Marea Trimitere în întreaga lume. Evanghelizarea și misiunea sunt rodul natural al vieții și mărturiei pentru Isus Cristos ale unei biserici pline de Duhul.

CONCLUZIE

Am folosit descrierea bisericii din Fapte 2:42-47 ca un model pentru a descrie cum ar trebui să fie o biserică penticostală. Cu siguranță mai există și alte caracteristici ce-ar putea fi menționate, calități ce-ar putea fi prezente în cazul unei biserici penticostale.

Pavel scrie în Romani 12:2 că nu trebuie să ne conformăm (*schema*) acestei lumi, ci să ne transformăm (*metamorfă*). Cele două cuvinte grecești, *schema* și *morfe*, descriu diferența dintre ceea ce este temporar și ceea ce este permanent. De exemplu, *morfe*-ul meu este masculin, fie că am 6 sau 60 de ani. *Schema* mi se schimbă, fotografiile o demonstrează. Nu mai arăt cum arătam în urmă cu 30 de ani.

Mulți oameni buni se blochează aici pentru că încurcă *schema* cu *morfe* când își pun întrebarea dacă o biserică este penticostală sau nu. De exemplu, în urmă cu 50 de ani tatăl meu predica de pe notițe. Pentru mulți, predicarea penticostală era „cu ton înalt, zgomotoasă și rapidă”. Predicatorii nu foloseau notițe, ci inspirația de moment. De aceea, pentru unii, tata nu se califica drept predicator penticostal. Cu toate acestea, nu trebuie să confundăm stilul cu substanța. *Schema* predicării sau închinării nu le face penticostale. Ceea ce face

ca închinarea și predicarea să fie penticostale este faptul că acestea îl înalță pe Cristos prin împuternicirea și ungerea Duhului, zidește biserica și mărturisește în mod eficient celor necredincioși.

Schema cântării penticostale poate include imnuri sau cântări de cor. Poate include chitara electrică, orga, saxofonul, acordeonul, pianul sau tobele; aceasta este **schema**. Biserica primară nu a avut aceste instrumente; prin urmare, aceste lucruri nu pot constitui **morfe**-ul. **Morfe**-ul este ceea ce rămâne la fel de la o generație la alta. **Morfe**-ul programelor penticostale este închinarea adusă lui Dumnezeu în Duh și în adevăr, din toată inima, gândul, sufletul și cu toată tăria noastră. **Schema** timpului unei întâlniri penticostale poate fi duminica dimineața, duminica seara sau în orice alt timp. **Morfe**-ul închinării penticostale este Prezența – a intrat închinătorul într-un contact vital cu Isus prin Duhul Sfânt?

Am abordat textul din Fapte 2:42-47 despre prima biserică penticostală deoarece, cu excepția experimentului colectiv, toate celelalte caracteristici sunt **morfe**, componente esențiale, nealterabile ale unei biserici pline de Duhul Sfânt. Luca, evanghelistul, nu ne spune niciodată ce cântece au cântat sau dacă au cântat, ce instrumente au folosit, dacă au folosit, ce format au avut programele lor – toate acestea sunt **schema** – forme care se schimbă în timp, de la o generație la alta. Ce ne spune Luca este că biserica primară a demonstrat calitățile (**morfe**) universale, esențiale unei biserici penticostale. Indiferent de secol, de țară sau de cultură, când aceste aspecte nenegociabile sunt prezente, avem o biserică penticostală caracterizată de:

- valori cheie
- conectare
- grijă
- confirmare
- credibilitate
- convertiți

Ca lideri penticostali luăm în serios profeția lui Ioel, reafirmată de Petru, care spune că: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură” (Fapte 2:17). În octombrie 1906, al doilea număr al revistei **Apostolic Faith**, publicația oficială a Misiunii de pe Strada Azusa, a pus revărsarea Duhului din zilele noastre alături de Ziua Cincizecimii: „Când Duhul Sfânt a coborât peste cei 120, era dimineața dispensației Duhului Sfânt. După cum a fost o dimineață, va fi și o seară. Aceasta este chemarea evanghelistică a zilei.”

Prieteni, a venit seara. Niciodată nu a existat o nevoie mai mare de o biserică penticostală vie, ca astăzi.

George O. Wood, D.Th.P., superintendent al Consiliului General al Assemblies of God, Springfield, Missouri.

O VIAȚĂ TRĂITĂ ÎN DUHUL » GEORGE O. WOOD

O viață trăită în Duhul oferă o compilație completă de perspective cu privire la persoana și lucrarea Duhului Sfânt, din partea liderului denominațiunii noastre. Este unică abilitatea lui Dr. Wood de a formula teologia penticostală adevărată în moduri creative și revigorante. El ne împărtășește în mod clar dorința lui ca penticostalii să nu fie mulțumiți cu amintiri despre întâlnirile pline de putere pe care le-au avut în trecut cu Duhul Sfânt, ci dimpotrivă, să caute să fie copleșiți de Duhul Sfânt și să demonstreze doada continuă a plinătății Lui.

„Dr. Wood afirmă clar adevărurile fundamentale pe care Dumnezeu le folosește în toată lumea pentru a răspândi trezirea spirituală și a aduce o spiritualitate reînnoită. Fiecare credincios trebuie să citească această carte, să-i absoarbă adevărurile, să le pună în practică și să le dea mai departe altora.”

Stanley M. Horton, Th.D.

Distins profesor emerit în Biblie și teologie, Seminarul Teologic Assemblies of God

163 p. • 14 x 20,5 cm • 20 lei

ÎMPUTERNICIRE PRACTICĂ **PENTRU** VIAȚA DE ZI CU ZI

de Randy Hurst

Despre puterea Duhului Sfânt am auzit încă de când eram un copil. Ca penticostal (a treia generație), am crescut ascultând predicile pline de pasiune ale tatălui meu, unchiului meu și pastorilor noștri, multe dintre ele având ca temă puterea Duhului Sfânt în viața credinciosului. Cuvântul *putere* este folosit atât de frecvent la penticostali încât a ajuns să fie luat ca ceva obișnuit, folosit superficial sau chiar aplicat într-un mod greșit.

În primele zile ale mișcării penticostale, manifestările lui Dumnezeu, vindecări divine și alte minuni, erau primite cu bucurie. Și astăzi putem observa o tendință de a accentua aspectele miraculoase ale înputernicirii Duhului. În consecință, aceste aspecte sunt comunicate mai adesea și mai pe larg oamenilor din afara cercurilor penticostale.

Manifestările miraculoase sunt minunate, însă eu cred că necredincioșii și ne-penticostalii înțeleg mai degrabă și se simt atrași mai mult de modul în care Duhul Sfânt ne înputernicește pentru a putea trăi zilnic o viață practică – echiparea pe care ne-o face El pentru a trăi așa cum trebuie.

Noi nu suntem motivați în mod natural să fim ceea ce vrea Dumnezeu să fim. Duhul Sfânt ne dă puterea de care avem nevoie pentru o trăire practică și spirituală, puterea de a trăi o viață curată și puterea de a avea relații pozitive cu Dumnezeu și cu oamenii.

Pastorii care pun accentul pe lucrarea de înputernicire a Duhului în viața credincioșilor și care îndrumă și încurajează credincioșii să caute botezul cu Duhul Sfânt vor găsi credincioși motivați să experimenteze această dimensiune dinamică a vieții pline de Duhul.

O PUTERE PRACTICĂ

Trăirea unei vieți creștine veritabile nu este dificilă – este imposibilă. Avem nevoie de ajutor. Dumnezeu știe acest lucru. El ne-a creat cu anumite abilități înăscute. De asemenea, El ne-a creat ca să avem nevoie de El – să fim dependenți.

Oamenii se gândesc adesea la înputernicirea Duhului Sfânt doar în termenii semnelor, minunilor și darurilor spirituale, și mai puțin la puterea pentru viața de zi cu zi. Termenul *dunamis*, tradus în Fapte 1:8 cu *putere*, este un termen extrem de cuprinzător. El înseamnă pur și simplu abilitate și se aplică la trăirea practică de fiecare zi. Puterea pe care a promis-o Isus ucenicilor Săi este pentru fiecare aspect al vieții creștine; ea ne ajută să facem ceea ce a hotărât Domnul pentru viețile noastre.

Fiecare persoană este unică. Ne luptăm cu diferite slăbiciuni. Duhul Sfânt ne cunoaște inimile, motivele și greșelile. Când ne încredem în El, El ne ajută în unicitatea noastră pentru a trăi în ascultare. Ajutorul – puterea – de care avem nevoie diferă de la om la om. Cel timid și inhibat s-ar putea să aibă nevoie de curajul de a vorbi. Cel impulsiv, extrovertit s-ar putea să aibă nevoie de puterea de a se abține. Puterea Duhului Sfânt va da fiecăruia ajutorul de care are nevoie.

Avem nevoie ca Duhul Sfânt să lucreze nu doar duminica în biserică, ci în fiecare zi, în casele noastre, la școală, în cartierele și la locurile noastre de muncă.

SPECTACULOS SAU SUPRANATURAL

Când oamenii se gândesc la puterea Duhului Sfânt, le vin în minte lucruri spectaculoase, vizibile. Puterea de care avem nevoie în viața de zi cu zi nu este nici spectaculoasă, nici senzațională, ci supranaturală. Trăirea supranaturală nu se exteriorizează întotdeauna în mod dramatic.

E trist, chiar tragic, că oamenii confundă spectaculosul cu supranaturalul. Prin urmare, ei au o perspectivă limitată asupra înputernicirii Duhului. Nu orice lucrare supranaturală a Duhului este și spectaculoasă. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l recunoaștem este că nu tot ceea ce este spectaculos este și supranatural.

După revărsarea Duhului Sfânt din cartea Faptele Apostolilor, au avut loc minuni spectaculoase. Cei bolnavi erau scoși pe străzi și așezați pe paturi ca măcar umbra lui Petru să-i atingă (Fapte 5:15, 16). Luca menționează că „Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel, până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau șorțuri, care fuseseră atinse de trupul lui, și-i lăseau bolile și ieșeau afară din ei duhurile rele” (Fapte 19:11, 12).

Luca descrie aceste minuni ca „extraordinare” sau „nemaipomenite”. Așezarea bolnavilor pe unde avea să treacă Petru sau luarea unor basmale și șorțuri atinse de Pavel nu erau practici regulate ale bisericii. Mai degrabă, bolnavii trebuiau să cheme prezbiterii bisericii ca să se roage pentru ei după ce-i vor fi uns cu untdelemn în numele Domnului (Iac. 5:14).

Necredincioșii și ne-penticostalii se simt atrași mai mult de modul în care Duhul Sfânt ne înputernicește pentru a putea trăi zilnic o viață practică – echiparea pe care ne-o face El pentru a trăi așa cum trebuie.

S-a vorbit mult în ultimii ani despre semne și minuni. Aceste două cuvinte sunt folosite frecvent în cartea Faptelor (Fapte 2:19, 22, 43; 4:30; 5:12; 6:8; 7:36; 14:3; 15:12).

Isus a vorbit despre semne și minuni o singură dată. El și-a avertizat ucenicii să nu fie înșelați de profeții falși din zilele din urmă care vor face semne și minuni (Mat. 24:24; Mc. 13:22).

Isus a spus fruntașului din Capernaum al cărui fiu era bolnav: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!” (Ioan 4:48).

Una dintre cele mai mari nevoi personale pe care le avem este motivația. Duhul lucrează în dorințele noastre. El ne îndeamnă să facem ceea ce nu ne simțim motivați să facem. El ne inspiră pasiunea.

Duhul ne ajută totodată să ne rugăm. Pavel a spus: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negărite” (Romani 8:26). El i-a încurajat pe credincioși să facă „în toată vremea prin Duhul,

LIMBILE - DE CE?

Revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii a fost însoțită de trei semne spectaculoase: sunetul unui vânt puternic, limbile de foc ce s-au așezat pe capetele credincioșilor și vorbirea în alte limbi. Vântul și focul nu s-au mai repetat în Faptele Apostolilor, însă vorbirea în alte limbi s-a manifestat când oamenii au fost umpluți cu Duhul (Fapte 2:4; 10:44–46; 19.6). Scripturile ne revelează că rugăciunea în alte limbi are diferite scopuri în viața credincioșilor plini de Duhul Sfânt.

CONFIRMAREA

Vorbirea în alte limbi este primul semn exterior al botezului cu Duhul Sfânt. Aflăm lucrul acesta din Fapte 2:4, 10:44–46 și 19:6. Fapte 10 este un pasaj foarte instructiv deoarece evanghelistul Luca menționează că credincioșii iudei au fost convinși că neamurile au primit darul Duhului Sfânt când i-au auzit „vorbind în limbi și mărlnd pe Dumnezeu” (Fapte 10:46).

ADORAREA

Mintea noastră limitată nu este în stare să înțeleagă iar limba noastră nu este capabilă să exprime pe deplin închinarea inimii noastre față de Dumnezeu. Vorbirea în alte limbi, pe care mulți o numesc o „limbă de rugăciune”, ne dă libertatea să comunicăm închinarea inimii noastre ce nu poate fi exprimată prin intermediul vocabularului nostru limitat.

Dat fiind că am slujit ca misionar pot conversa în mai multe limbi, însă tot mi se termină cuvintele când mă închin lui Dumnezeu. Când mă rog în alte limbi Duhul Sfânt mărturisește împreună cu duhul meu că închinarea inimii mele, pe care n-o pot exprima în mod corespunzător, am exprimat-o cu ajutorul Duhului (1 Corinteni 14:14, 15).

ZIDIREA

Rugăciunea în Duhul zidește în două feluri: zidește credinciosul care se roagă în Duhul, iar dacă este interpretată zidește biserica. Pavel a afirmat că el vorbea în limbi mai mult decât toți corintenii, dar cu

toate acestea el a reamintit bisericii că vorbirea în alte limbi trebuie interpretată pentru ca toți să fie zidiți (1 Corinteni 14:3–9).

MIJLOCIREA

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Romani 8:26). Când ne rugăm în Duhul El ne ajută să ne rugăm dincolo de înțelegerea noastră. Pavel a spus: „Faceți în toată vremea prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18). Dumnezeu ne folosește în lucrarea de mijlocire pentru a-Și duce la îndeplinire planurile în viața altora.

În urmă cu mulți ani, unchiul meu Bud Abbott conducea întâlnirea de studiu biblic și rugăciune de miercuri seara la biserica din Superior, Wisconsin. În timpul rugăciunii, un diacon evlavios care lucra la căile ferate a început să se roage în șoaptă în alte limbi. Grupul prezent a tăcut și a ascultat în timp ce el s-a rugat în Duhul, timp de 10 minute.

Când și-a terminat rugăciunea, o femeie care era în vizită s-a ridicat și a depus o mărturie. Era în trecere prin oraș când a văzut o lumină în biserică și s-a furișat în spate. Fusese misionară în Tibet timp de 20 de ani. Ea a spus adunării că fratele diacon se rugase în dialectul tibetan pe care-l cunoștea. Diaconul s-a rugat pe nume pentru un creștin din China care trecea printr-o persecuție acerbă. El mijlocea cu elocvență înaintea Scaunului harului pentru creștinul persecutat.

Darul vorbirii în alte limbi este o parte semnificativă a împuternicirii Duhului în viața credinciosului.

Pastore, le oferi oamenilor din biserica ta oportunitatea de a fi umpluți cu Duhul?

Randy Hurst, director al departamentului de media și promovare din cadrul Assemblies of God World Missions și membru în Comisia de evanghelizare, Springfield, Missouri.

tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:18). Rugăciunea în Duhul ne ajută să-L vedem pe Domnul și să mijlocim dincolo de capacitatea noastră de înțelegere și de înțelepciunea noastră.

Roadă Duhului în viața credinciosului (Galateni 5:22, 23) s-ar putea să nu ni se pară spectaculoasă. Acestea sunt însă dovezi că Duhul Sfânt lucrează în noi, dincolo de capacitățile noastre naturale. Când oamenii ne privesc și văd dragoste (în special față de cei care ne-au greșit), o bucurie debordantă în întristare, pace în momentele de criză ale vieții, răbdare în necaz, blândețe în fața ostilității, toate acestea sunt dovezi că nu suntem supuși propriilor noastre emoții firești.

Ca slujitori, suntem conștienți de cât de fermă poate fi hotărârea cuiva de a nu ierta și cât de tragică este neiertarea. Pavel afirmă clar că neiertarea face mult rău planurilor lui Dumnezeu, în vreme ce iertarea zădărnicește planurile vrăjmașului: „Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în fața lui Hristos, ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui” (2 Corinteni 2:10, 11).

Mulți nu consideră că iertarea ar fi o minune, însă eu cred că în lumea spirituală este. S-ar putea ca în mod firesc cineva să nu poată ierta cuiva care i-a greșit îngrozitor. Nu putem privi ajutorul Duhului de a iubi și ierta acea persoană drept ceva spectaculos, ci ca o dovadă a lucrării Duhului Sfânt în persoana respectivă.

Noi suntem împuterniciți de Duhul Sfânt să trăim o viață plăcută Domnului nostru. Lucrarea Duhului nu va fi întotdeauna spectaculoasă sau senzațională, însă ea este o dovadă convingătoare a prezenței și vieții Duhului în noi.

O UMLERE CONTINUĂ

În Vechiul Testament, când israeliții fugeau din Egipt înspre Țara Promisă, Dumnezeu le-a dat pâine din cer, mană, ca să-i hrănească în călătoria lor prin pustiu. Aceasta nu putea fi păstrată și transportată. Ea le era dată după cum aveau nevoie.

O viață trăită în plinătatea Duhului este la fel. Când Pavel îi îndeamnă pe creștinii din Efes să fie plini de Duh (Efeseni 5:18), verbul folosit acolo înseamnă „a fi umplut în

mod continuu”. Umplerea Duhului trebuie să fie continuă. Trebuie să continuăm să ne rugăm în Duhul, să iubim în Duhul și să trăim în Duhul. Botezul cu Duhul Sfânt nu este o experiență singulară. Trebuie să continuăm a fi umpluți. Duhul Sfânt a fost revărsat în Ziua Cincizecimii. Acum avem nevoie ca Duhul să ne umple în mod continuu viețile.

Isus Și-a învățat ucenicii despre natura puterii Duhului care locuiește în ei: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:15-17).

Isus promite două lucruri în acest pasaj: în primul rând, Isus le promite ucenicilor Lui că Duhul va fi cu ei pentru totdeauna și că va locui sau va rămâne cu ei – permanența. În al doilea rând, Isus promite că Duhul Sfânt va fi în ei – prezența.

Nu avem nevoie de semne și minuni în fiecare zi. Avem însă nevoie de ajutorul Duhului în trăirea noastră zilnică. Avem nevoie de puterea Duhului Sfânt în viața noastră spirituală, în emoțiile noastre și în relațiile noastre. Nu putem fi în mod firesc ceea ce vrea Dumnezeu să fim, fără ajutorul Lui.

Cred că putem fi martorii unei redeșteptări a oamenilor din adunările noastre, care să caute botezul cu Duhul Sfânt. Un factor major al acestei redeșteptări îl va constitui un accent nou și puternic pus pe natura cuprinzătoare a plinătății Duhului Sfânt în viața credinciosului, pe amplexarea și profunzimea ei.

RANDY HURST, director al departamentului de media și promovare din cadrul Assemblies of God World Missions și membru în Comisia de evanghelizare, Springfield, Missouri.

SĂMÂNȚĂ SEMNIFICATIVĂ – SEKERIȘ CONTINUU

INTRODUCERE

Când Duhul Sfânt mi-a spus să scriu această carte, am fost foarte entuziasmat întrucât mi-am petrecut întreaga viață și slujire predicând și practicând lucrurile despre care veți citi mai jos.

De mic copil, am fost foarte familiarizat cu principiul semănatului. Părinții mei, ambii slujitori ai Domnului, au stabilit în casa noastră și în inimile noastre standardele zeciuiei, semănatului și seceratului, încă de la începutul vieților noastre. Noi eram niște *dătători* și puneam preț pe zeciuiele și darurile noastre pentru că știam că astfel ascultam de Dumnezeu.

Ceea ce n-am înțeles însă era *importanța* secerișului pe care aceste daruri aveau să-l producă dacă ne „așteptam” la un seceriș. Datorită acestei lecții extraordinare cred că această carte vă va revoluționa gândirea cu privire la zeciuie, ofrande și daruri.

Iată primul principiu pe care l-am învățat de la Dumnezeu cu privire la semănat:

Semănatul unei semințe oferă recunoaștere unui seceriș care nu s-a revelat încă simțurilor, dar care a fost mandatat de legea Duhului.

Am învățat că, pentru ca o sămânță să fie semnificativă, ea trebuie să aibă *un sens, o valoare și o importanță*.

Așa cum veți descoperi pe aceste pagini, o sămânță semnificativă ar trebui să:

- reprezinte un moment definitoriu.
- clarifice pasiunea inimii noastre.
- scoată la iveală darurile din noi.
- indice o cale clară spre un destin dat de Dumnezeu.
- determine genul de seceriș pe care-l anticipăm.
- demonstreze credința noastră în Dumnezeu și în Cuvântul Lui de a face imposibilul.
- reprezinte o clară declarație de credință că (1) nu vom mai fi captivi circumstanțelor noastre și că (2) frica, îndoiala și necredința și-au pierdut puterea de a ne controla viața!

Semănarea semințelor de semnificație creează atmosfera unei reproduceri cu scop și valoare. Rezultatul este atât de mare încât:

- produce bucurie, pace și mulțumire.
- produce succes în relație cu Dumnezeu și cu alții.
- duce la prosperitate și tărie.
- oferă o viață sigură!

Dragă prietene, această carte a fost scrisă pentru tine și familia ta, având în minte scopul și destinul tău. Eu doresc să te bucuri de tot ce ți-a dat Dumnezeu, pentru a putea împlini *toate* dorințele Lui pentru viitorul tău.

Cred că dacă vei învăța să sădești semințe semnificative nu doar că îți vei vedea visurile, dorințele și îndatoririle îndeplinite, ci vei culege și un seceriș *continuu*.

Domnul să te binecuvânteze în timp ce începi această călătorie. Mă rog ca aceasta să-ți transforme viața într-una de continuă binecuvântare.

– Rick Thomas

PRINCIPIUL DIVIN

Partea 1

de Rick Thomas

Ceea ce urmează să împărtășesc nu este o formulă omenească de a atinge succesul personal. Dacă ar fi așa, am putea transforma sărăcia lumii în belșug în cinci pași simpli.

Cu mult înainte ca Dumnezeu să-i fi dat lui Moise Legea de pe Muntele Sinai exista principiul semănatului unei semințe semnificative care produce un seceriș continuu. Acesta se regăsește încă de la începutul timpului, când Cel Atotputernic a creat omul.

Biblia ne spune că „*Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu*” (Geneza 2:7).

Ce minune extraordinară! Dumnezeu a luat din țărâna pământului, i-a dat forma unei ființe umane și a semănat suflarea Lui în Adam. Asta a marcat începutul unui ciclu nesfârșit de dăruire și primire, care continuă și astăzi și care va continua și în veșnicie.

Ce proces uimitor! Pentru a primi o nouă suflare trebuie să fim gata să renunțăm la ceea ce avem deja. Și, după cum vom vedea, este imposibil să umblăm în belșugul lui Dumnezeu dacă încercăm să ne agățăm cu disperare de prima binecuvântare pe care ne-a dat-o El!

Fiecare gură de aer pe care o inspira este posibilă doar dacă ești gata să renunți la ceea ce ai deja.

Dacă refuzi să faci asta, vei deveni imediat inefficient și lipsit de putere! Inspirația și expirația, dăruirea și primirea, semănatul și seceratul, toate acestea sunt principii divine stabilite de la întemeierea pământului.

Promisiunea Tatălui

Dumnezeu a nimicit pământul printr-un potop din cauza neascultării omului. Doar Noe, familia lui și animalele adăpostite în arcă au supraviețuit pentru a repopula lumea încă o dată.

Domnul i-a făcut atunci două promisiuni importante lui Noe. Prima a fost curcubeul, ca semn al legământului, după care Dumnezeu a făcut următoarea afirmație: „*Cât va fi pământul, nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea*” (Geneza 8:22).

Acest principiu divin funcționează și astăzi.

Înapoi la principiile de bază

Am vorbit recent la o conferință și am fost șocat când cineva mi-a spus: „Noi nu mai predicăm despre zeciuială în biserica noastră.”

„De ce nu?” am vrut să știu eu. „Despre ce predicați atunci?”

„O”, mi-a spus acesta, „zeciuiala era valabilă sub Lege. Ea nu mai este valabilă astăzi. De aceea predicăm despre semănat și secerat.”

„Păi”, am răspuns eu, „tot la zeciuială vă referiți. Nu-i așa?”

Acesta a insistat din nou, spunându-mi: „Nu, zeciuiala era sub Lege.” Am deschis Biblia la Maleahi unde Dumnezeu vorbește despre aducerea zeciuieiilor la vistieria templului și i-am spus politicos că trebuie să se întoarcă mult mai în urmă în Scriptură, înainte de Lege, ca să vadă când a fost instituită zeciuiala.

Partea lui Dumnezeu

Primii copii de pe pământ, Cain și Abel, au adus Domnului o parte din venitul lor. Biblia ne spune că: „*Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui*” (Geneza 4:2–4).

Cu mult înainte de Moise, Dumnezeu i-a spus lui Avram (înainte ca Domnul să-i schimbe numele în Avraam, tatăl multor neamuri): „*Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine*” (Geneza 12:3). Apoi, după o mare biruință, Melhisedec, marele preot, l-a binecuvântat pe Avram spunându-i: „*Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!*” Și Avram i-a dat zeciuială din toate” (Geneza 15:19–20).

Să nu uităm de Iacov. După ce Domnul i-a dat un vis la Betel, el a făcut un jurământ spunând: „*Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac... piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da*” (Geneza 28:20, 22).

Este clar că zeciuiala a fost instaurată cu mult înainte ca Legea să fie scrisă.

De ce este lucrul acesta atât de important? Trebuie să înțelegem că semănatul și seceratul – și zeciuiala – nu sunt sub Lege, ci sunt principii fundamentale ale relației noastre cu Dumnezeu.

Cele Zece Porunci au fost date ca niște legi după care să trăiască copiii lui Israel, care să le dea o direcție, să fie un „îndrumător” pentru ei până în ziua când Dumnezeu avea să-și trimită fiul ca Mesia.

Schimbul gloriei

Când dați din ceea ce aveți – talentul, abilitatea sau ce ați câștigat cu propriile eforturi – dați de fapt o parte din viața voastră.

De aceea, când oferiți unei lucrări din veniturile sau din timpul vostru, sau vă oferiți să vă rugați pentru aceasta, voi declarați că: „Dumnezeu este sursa mea. El este Dumnezeu Preaînalt, Stăpânul cerului și al pământului. Nu mă încred în ceea ce am, ci în Creatorul tuturor lucrurilor!”

Am fost întrebat de mai multe ori: „Pastore, ar trebui să credem noi că Dumnezeu ne binecuvântează atunci când dăm?”

Astfel de oameni fac parte din clubul „Binecuvântează-mă” – Te voi binecuvânta dacă mă vei binecuvânta și tu.

Nu, trebuie să semănați și să dați în virtutea înțelegerii a cine este Dumnezeu. Tatăl spune: „Pentru că ai dat recunoscând cine sunt Eu și Eu te voi binecuvânta pentru ceea ce ești tu!”

Ca și copiii ai Celui Preaînalt, Domnul spune: „Când arunci sămânța pe care o ai în mână în împărăția Mea, atunci arunc și Eu binecuvântarea pe care o am în mână în viața ta. Când dai drumul la sămânță, atunci dau și eu drumul la seceriș!”

Ce schimb glorios!

Acesta este adevărul principal pe care l-a instituit Dumnezeu pentru *toți* credincioșii.

„Se va vărsa pe deasupra”

Isus a spus: „Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38).

În limbajul actual, cu cât este mai mare cânciucul, cu atât este mai mare și binecuvântarea. Domnul vorbește despre o sămânță *importantă* ce produce un seceriș incredibil care „se varsă pe deasupra”.

Secretul unei primiri îmbelșugate este dăruirea ancorată în cine spune Dumnezeu că este, nu pentru că „dăm ca să primim”. Domnul ne cunoaște inimile și spune: „Pentru că ai făcut de cunoscut cine sunt Eu, acum și Eu voi declara cine ești tu și voi turna un seceriș în viața ta!”

Cei ce dau și cei ce iau

Există două feluri de oameni în lumea aceasta: cei ce dau și cei ce iau.

Cel ce dă este unul care oferă.

Cel ce ia este unul care folosește.

Cel ce dă urmărește mereu succesul și propășirea tuturor celor din jurul său.

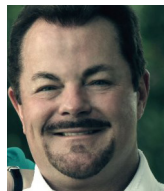
Cel ce ia caută mereu să ia de la cei din jurul lui.

Cel ce dă, dăruiește și în vreme bună și în vreme rea.

Cel ce ia caută să ia și când e vreme bună (pentru că lucrurile s-ar putea înrăutăți) și când e vreme rea (pentru că se teme că nu va mai avea altă ocazie).

Cel ce dă o face ca stil de viață, pentru binele tuturor celor pe care-i întâlnește.

Cel ce ia va căuta să ia ceva de la toți cei cu care intră în contact. Când înțelegeți principiul divin al semănatului și seceratului, dărnicia va deveni la fel de firească precum respirația. Și ce bine vă veți simți!

RICK THOMAS este pastor principal al centrului creștin Abundant Life din Margate, Florida. Este un pastor-învățător și conferențiar cunoscut la nivel internațional.

CANALE ALE DUHULUI SFÂNT

de Marcia Lednicky

Acest articol este preluat din *Significant Seed – Perpetual Harvest* ©2005 de Rick Thomas. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

In timp ce străbăteam distanța dintre parcare și colegiul Central Bible, unde îmi lăsasem mașina, și clădirea în care urma să vorbesc unui minunat grup de femei despre bucuriile și provocările slujirii, un val rece, înghețat, de zăpadă mi-a tăiat respirația. Era seară, ceea ce-l făcea să pară și mai rece. A fost o reală binecuvântare să pășesc în clădirea bine încălzită. Când am observat că una dintre tinere lipsea, o colegă de-a ei mi-a explicat că aceasta locuia la 3 km de campus și că nu avea mașină. Nu mi-am putut imagina ca ea să meargă pe jos pe acea vreme; era aproape imposibil, din cauza gheții care se formase. După ce-am mai vorbit cu fetele am descoperit că studenta aceea trebuia să străbată după cursuri încă vreo 3 km spre locul ei de muncă. Ea lucra până la miezul nopții, după care trebuia să meargă din nou pe jos până la apartamentul în care locuia. Acela era un lucru foarte periculos pentru o tânără necăsătorită. Tânăra aceea nu provenea dintr-o familie creștină. Familia ei nu era de acord cu chemarea acesteia de a deveni misionară, fapt pentru care nu-i oferea niciun ajutor, nici material, nici emoțional. Am discutat despre asta cu soțul meu și ne-am simțit îndemnați de Domnul să-i cumpărăm o mașină. Am făcut toate aranjamentele cu un dealer de mașini, ne-am înțeles cu ea de unde s-o luăm (n-avea nicio idee de ce), am mers până la dealer și i-am prezentat mașina. Nu mai este nevoie să vă spun cât de copleșită a fost. A început să plângă și ne-a spus

că era ziua ei exact în acea zi. Nu-i așa că e minunat Isus al nostru, pe care-L slujim? El o chemase și El era cel care avea să-i împlinească nevoile. Cât de minunat a fost să facem lucrul acesta chiar de ziua ei. Acestea s-au întâmplat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar ea slujește și astăzi pe câmpul de misiune.

Cartea Faptele Apostolilor ne descrie Ziua Cincizecimii. După înviere, Isus le-a poruncit ucenicilor Lui: „Rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). În Ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a fost revărsat peste 120 de credincioși (Fapte 2). „Darul” acesta avea să-i *împuternicească* pe credincioși să vestească mesajul Evangheliei. Noul Testament ne învață că botezul în Duhul (Fapte 2:4) este pur și simplu începutul unei vieți *împuternicite* de Duhul, nu sfârșitul acesteia. Darurile supranaturale ale Duhului (1 Corinteni 12) au fost oferite pentru a întări Trupul lui Cristos. În mod normal, acestea se manifestă în „programele de închinare” ale credincioșilor. Mai mult, lucrarea personală a Duhului Sfânt continuă în fiecare credincios. Botezul cu Duhul Sfânt nu ne oferă doar o experiență mai profundă de închinare înaintea lui Dumnezeu, ci ne *împuternicește* mărturia publică înaintea oamenilor. În Galateni 5, Pavel pune în contrast „roada” Duhului cu „faptele” firii pământești. Rодаa spirituală este descrisă deseori în trei categorii simple.

- În relația cu Dumnezeu – dragostea, bucuria, pacea
- În relația cu ceilalți – îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine

- În relația cu sine – credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor

Nu uitați, creșterea roadei Duhului în viețile noastre nu poate fi divizată, ceea ce înseamnă că pe măsură ce ne maturizăm în relația noastră cu Dumnezeu, ne vom maturiza și în relația noastră cu ceilalți și cu noi înșine.

Acest titlu, „Canale ale Duhului Sfânt”, a fost ales pentru a scoate în evidență lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră în relație cu ceilalți. Dacă am consulta definiția termenului „canal” în dicționar, am vedea că acesta înseamnă „orice mijloc de trecere, un traseu prin care circulă, se transmite, se exprimă ceva”. Este atât de minunat să ne vedem pe noi înșine drept canale prin care Duhul ne unge spre folosul altora și de dragul Domnului Bisericii.

Să ne întoarcem acum la întâmplarea noastră. Înainte de furtuna de zăpadă din seara aceea petrecută în Springfield, Missouri, eu nu eram conștientă de situația tinerei menționate la începutul articolului, dar Dumnezeu era. Duhul dinlăuntrul nostru ne-a călăuzit. El ne-a dat privilegiul de a fi un canal prin care El să lucreze purtând de grijă acestei studente aflate într-o mare nevoie. Dumnezeu este atât de bun și de credincios. El cunoaște fiecare nevoie din viețile noastre, cât și din viețile celorlalți. Așa cum El ne folosește pe noi ca un canal pentru a ajuta un alt credincios, au fost nenumărate ocaziile când a folosit pe altcineva ca un canal pentru a răspunde nevoilor noastre. Dați-mi voie să mă opresc și să vă spun ceva: El știe unde vă aflați în acest moment, El vă cunoaște viața în cel mai mic detaliu. El este un Dumnezeu atât de minunat, de iubitor și de credincios, încât putem fi pe deplin convinși de Cuvântul Lui care spune că [El] „nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Dar haideți să ne concentrăm discuția asupra modului în care ne ajută Duhul Sfânt să fim mai eficienți în lucrare. Când suntem plini de Duhul, lucrul acesta este evident în casele noastre, în relațiile din biserică și în relația noastră cu cei necredincioși.

Efesenii 3:16 ne spune: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru”.

Există cel puțin două pasaje în Biblie în care plinătatea Duhului Sfânt este pusă în contrast cu faptul de a fi îmbătat de vin (Fapte 2:14–17 și Efesenii 5:18). Cineva care s-a îmbătat este deseori descris ca fiind „sub influența” alcoolului. Ei bine, creștinul plin de Duhul este „sub influența” Duhului Sfânt. Cu toate acestea, a fi sub influența Lui nu înseamnă a ne pierde controlul, ci mai degrabă a fi îndrumați în a arăta harul și îndurarea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt îi ajută pe cei care-L urmează pe Cristos ca să comunice eficient mesajul iertării Lui. El ne *împuternicește* pentru o slujire supusă.

Ca soție de lucrător, s-ar putea să cunoașteți situații pe care alții nu le cunosc. Dumnezeu vă va călăuzi adesea spre o persoană care are nevoie de o rugăciune specială sau de o ureche care să asculte. Puteți fi persoana în care aceasta să aibă încredere și care să ducă ceea ce v-a fost împărtășit doar lui Dumnezeu, în rugăciune. „Lucrarea” noastră nu trebuie să

fie întotdeauna „spectaculoasă” sau o lucrare „de la amvon” și nici măcar o poziție de conducere, pentru a fi eficientă. Trebuie să ne lăsăm doar „folosite” de către Duhul Lui.

John Wesley a făcut această rugăciune la miezul nopții, la cumpăna dintre ani. „Nu mai sunt al meu, ci al Tău. Poți să mă treci prin ceea ce vrei Tu. Poți să mă pui sub conducerea cui vrei. Poți să mă pui la lucru, poți să mă treci prin suferință. Lasă-mă să fiu angajat de Tine sau concediat de Tine. Să fiu plin sau să fiu gol. Să am toate sau să nu am nimic. De bunăvoie și din toată inima îți pun toate lucrurile la dispoziția și plăcerea Ta.”

Am citit următorul fragment în buletinul unei biserici în urmă cu mai mulți ani:

Ce-ar fi ca astăzi:

- Să pui capăt unei dispute,
 - Să cauți un prieten uitat,
 - Să alungi o îndoială și s-o înlocuiești cu încredere,
 - Să încurajezi un tânăr care și-a pierdut credința,
 - Să onorezi o promisiune,
 - Să uiți o veche dușmănie,
 - Să-ți analizezi așteptările de la alții și să promiți să le reduci,
 - Să lupți pentru un principiu,
 - Să biruiești o temere mai veche,
 - Să-ți faci timp două minute ca să apreciezi frumusețea naturii,
 - Să spui unei persoane c-o iubești, din nou și din nou.
- (Anonim)

Poate c-ați mai auzit această listă și v-ați gândit că un punct sau două dintre ele s-ar putea să fie extrem de dificile. Cu toate acestea, Duhul Sfânt care trăiește în noi și ne ajută să fim ca El în orice privință, ne împuternicește să trăim biruitori zi de zi. Ce femei puternice am fi în lucrare dacă am permite roadei Duhului Sfânt să controleze acțiunile și atitudinile noastre!

Nu putem fi această „femeie a lui Dumnezeu”, acest „canal al Duhului” prin tăria și puterea noastră. Vestea bună este că nici nu trebuie să fie așa. În Ioan 16:7 Isus le spune ucenicilor că trebuie să plece, căci dacă El nu pleacă atunci Duhul Sfânt nu poate veni. Isus fusese „cu ei”, însă, în viitor, Duhul Sfânt avea să fie „în ei”. Acest Duh Sfânt care locuiește în noi ne dă o tărie și o putere supranaturală. Pentru că Duhul Sfânt, a treia persoană din Trinitate, locuiește în noi, nu suntem niciodată lipsite de Prezența și puterea lui Dumnezeu. Duhul Lui ne dă puterea de a fi femeia lui Dumnezeu din casa, biserica și comunitatea noastră.

Să ne angajăm astăzi față de Dumnezeu și unele față de altele că:

- Îi vom ajuta pe alții, prin Duhul care locuiește în noi, să vadă că Dumnezeu nu îngăduie să fim niciodată ispitiți peste puterile noastre.
- Ne vom strădui întotdeauna, prin Duhul care locuiește în noi, să-i încurajăm pe alții și să fim canale ale dragostei Lui în acțiune.

- Vom fi o mărturie vie, prin Duhul care locuiește în noi, unei lumi pierdute, atât prin faptele noastre cât și prin cuvintele pe care le rostim.
- Vom vorbi, prin Duhul care locuiește în noi, doar acele lucruri care ridică, întăresc sau îi învață pe cei ce le aud.

Cât de încurajator este să știm, fără niciun dubiu, că atunci când suntem plini de Duhul Lui, acest „Duh Sfânt” locuiește în noi. El este mereu prezent. El ne umple cu dragostea Lui. O dragoste atât de dinamică încât noi, în mod firesc, n-o putem înțelege. Este acea dragoste care ne ajută să ne iertăm unii pe alții, chiar și atunci când alții ne-au greșit mult.

Duhul Lui ne dă bucurie când, în cele mai grele circumstanțe, pare imposibilă o astfel de bucurie. Este o bucurie supranaturală datorită Duhului Sfânt care ne umple viața.

Duhul Lui ne dă pace, chiar și atunci când lucrurile din jurul nostru sunt lipsite de pace, dar avem încrederea că El este în control.

Acest Duh din noi ne ajută să ne purtăm cu alții așa cum s-ar fi purtat Cristos și după cum ne călăuzește El. (Trebuie să recunoștem că lucrul acesta s-ar putea să nu fie ușor întotdeauna, dar trebuie să-I dăm controlul Duhului Sfânt.)

Acest Duh ne asigură o relație caracterizată de pace și mulțumire cu noi înșine, când înțelegem că am fost răscumpărați cu sângele lui Isus. Suntem iubiți de El, mai mult decât poate pricepe mintea noastră.

Dragi surori, rămâneți deschise la Duhul Sfânt care locuiește în voi. El vă va călăuzi spre acea persoană flămândă din punct de vedere spiritual, a cărei inimă este deschisă. El dorește ca niciunul să nu piară.

Rugăciunea noastră ar trebui să fie mereu: „Doamne, iată-mă. Fă-mă un canal, un mijloc prin care dragostea Ta să se reverse peste alții.” Ce bucurie, ce încântare, cât de plăcut și totuși plin de umilință, să primim în urmă și să realizăm că am fost un instrument prin care Duhul Lui cel Sfânt a lucrat. Pe deasupra, s-ar putea ca doar veșnicia să ne descopere cum,

călăuzite fiind de Duhul care locuiește în voi, ați ajutat pe cineva aflat într-o situație dificilă. Sau cum ați îndreptat viața cuiva în direcția dorită de Dumnezeu.

După mulți ani de lucrare, în câteva ocazii, au existat persoane care ne-au împărtășit o anumită întâmplare din viața lor, când un cuvânt rostit, un gest de bunătate sau o faptă pe care au văzut-o, le-a îndreptat, schimbat sau influențat viața. Iar noi habar n-am avut. S-ar putea să nu fiți totdeauna conștiente de modul în care prezența lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu vă călăuzește viața în relație cu ceilalți. Un Dumnezeu foarte personal v-a călăuzit într-un mod personal ca să faceți un gest de bunătate, să rostiți un cuvânt care a influențat pe cineva. Nu e minunat?

Viața condusă de Duhul Sfânt este o aventură măreață caracterizată de bucurie, dragoste, pace și entuziasm. Puteți de multe ori arunca o privire în trecut pentru a vedea cum v-a călăuzit Dumnezeu. Cred că oamenii lui Dumnezeu ar trebui să fie cei mai fericiți oameni de pe pământ. S-ar putea să nu cunoaștem totul despre ziua de astăzi sau despre ziua de mâine, însă știm cu certitudine finalul poveștii.

Ziua de ieri a trecut, astăzi este o nouă zi. Străduiți-vă s-o faceți să conteze. Trăiți această zi în plinătatea Duhului lui Dumnezeu. Lăsați-vă *imputerniciți* de Duhul! Familia voastră, biserica voastră și lumea în care trăiți va vedea acest lucru.

Dumnezeu să vă binecuvânteze în fiecare zi cu cele mai mari binecuvântări din mâna Lui generoasă.

MARCIA LEDNICKY vorbește deseori la conferințe și seminarii pentru femei. Ea are abilitatea unică de a raporta provocările vieții de zi cu zi la adevărul biblic. Lucrarea sa este consolidată de talentul ei oratoric remarcabil de a comunica dragostea lui Cristos.

SCRISORI CĂTRE EMILY

» MIRIAM INGLESFRITZ

E anul 1798, iar viața Hannei nu mai seamănă deloc cu viața prosperă de la oraș pe care o lăsase în urmă când s-a căsătorit cu Georg, un mercenar hessian devenit colonist. Hannah știe să mulgă o vacă, să moșească porci, să bată untul, să croșeteze, să țese și chiar să vâneze un urs în caz de nevoie! Dar anul acesta, lucruri mai grele o presează din toate părțile, clătănind angajamentul Hannei față de viața aspră de frontieră pe care și-a ales-o, dar și față de bărbatul pe care-l iubește.

Când va fi supusă la test și ispitită să fugă, va rămâne Hannah credincioasă familiei și credinței ei? În Scrisori către Emily, romanul premiat la debut, Miriam Inglefritz țese o tapiserie bogată a primilor fermieri din America și a tradițiilor credinței care i-a modelat și i-a susținut.

281 p. • 14 x 20,5 cm • 28 lei

Botezul cu Duhul: Înainte și după

de ANTHONY D. PALMA

Scânteia care a produs ideea acestui articol este o dublă îngrijorare împărtășită de mulți lideri penticostali: (1) numărul mare de credincioși din bisericile penticostale care nu au fost botezați cu Duhul Sfânt și (2) înțelegerea greșită a unora, a multora probabil, cu privire la scopul sau scopurile botezului cu Duhul. Eu cred că remediul acestor două probleme se află în mare măsură în mâinile liderilor bisericii (pastori, evangheliști, învățători), care sunt responsabili să-i învețe și să-i îndrume

pe ceilalți credincioși. În acest articol doresc să ofer mai multe sugestii care să-i ajute pe lideri să-și îndrume credincioșii spre o experiență a botezului cu Duhul Sfânt și să-i ajute pe credincioșii botezați să conștientizeze potențialul experienței lor. Liderul este acela care îi poate ajuta pe ceilalți credincioși prin învățătură și exemplu personal. Esențială este atât explicația clară a învățăturii biblice cât și dovada unei vieți pline de Duhul Sfânt.¹

PENTRU CEI ÎNCĂ NEBOTEZAȚI

Următoarele sugestii sunt bazate pe presupunerea că credinciosul nu se opune experienței botezului cu Duhul Sfânt, ci este un candidat pentru această experiență. Scripturile nu ne oferă o formulă pentru primirea umplerii cu Duhul, însă următoarele considerații ar trebui să fie utile pentru toți cei ce o caută.

Toți credincioșii sunt candidați.

Ioel a prezis că Domnul va turna din Duhul Său peste toți oamenii (Ioel 2:28, 29). Vârstnici și tineri, bărbați și femei, slujitori, fără deosebire de vârstă, sex sau statut social, sunt incluși în această promisiune. Acesta este un ecou al profeției și speranței arzătoare a lui Moise care își dorea ca Domnul să-și pună Duhul Lui peste toți oamenii (Numeri 11:29). Acest dar profetic nu mai era limitat la câțiva aleși.

Petru a preluat această temă în Ziua Cincizecimii când, în primul rând, a citat pasajul din Ioel (Fapte 2:17–21), iar apoi a declarat că darul promis al Duhului este „pentru voi [iudei], pentru copiii voștri [urmașii lor] și pentru toți cei ce sunt departe acum” (versetele 38, 39). „Depart” poate fi o referire la o distanță cronologică și geografică, dar poate fi și o referire la neamuri (Efeseni 2:13, 17). Credinciosul care dorește botezul cu Duhul Sfânt trebuie să fie sigur și convins că această experiență este cu adevărat pentru el.

Duhul locuiește deja în toți credincioșii.

Este important să accentuăm faptul că dacă un credincios nu a fost încă botezat cu Duhul Sfânt aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt nu este în el. Duhul lucrează în interiorul unei persoane ce se pocăiește și crede, realizând nașterea din nou. El nu se depărtează apoi de credincios, pentru a se reîntoarce la momentul umplerii. Mulți sunt încurcați din cauza figurilor de stil folosite în Noul Testament pentru botezul cu Duhul, cum ar fi „botezați cu”, „turnat peste”, „va veni peste”. Acestea sunt doar niște exprimări figurative și grafice menite să ilustreze o experiență copleșitoare a Duhului care locuiește deja în noi. De aceea unii o numesc „eliberare” a prezenței Duhului care deja locuiește în noi.

Botezul în Duhul este un dar.

Prin definiție, darul nu se câștigă. Dacă acesta s-ar da pe baza meritelor cuiva, atunci întrebarea fără răspuns ar fi: „Care ar trebui să fie măsura vredniciei cuiva?” Sau: „Cât de «perfect» trebuie să fie cineva pentru a se califica pentru această experiență?” E posibil ca un căutător sincer să fie preocupat de propriul său sentiment de nevrednicie într-o așa măsură, încât Duhul să nu se poată manifesta liber în el.

Dumnezeu nu va permite celor ce-L caută să aibă o experiență contrafăcută.

Am întâlnit în experiența mea oameni care se tem ca vorbirea în alte limbi să nu fie invenția lor sau că aceasta nu va veni de la Dumnezeu, ci de la Satan. Aceste persoane trebuie să creadă cuvintele lui Isus: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:11–13). Aceste persoane sensibile și nesigure uneori

trebuie încurajate să dea o expresie vocală acelui îndemn lăuntric de a rosti niște sunete nefamiliare.

Așteptarea și deschiderea facilitează primirea.

Candidatul trebuie să fie gata să asculte de orice l-ar îndemna Domnul să facă. Chiar dacă vorbirea în alte limbi autentică nu poate fi auto-generată, cel ce o primește trebuie să coopereze cu Duhul sau să se lase purtat de Duhul Sfânt. Experiența ucenicilor din Ziua Cincizecimii este plină de învățăminte, căci Luca ne spune că ei au vorbit în alte limbi „după cum le dădea Duhul să vorbească” (Fapte 2:4). Acest aspect al așteptării este important, el poate servi ca antidot la ceea ce unii, lipsiți de bunăvoință, numesc căutare cronică.

Rugăciunea și lauda conduc adesea spre această experiență.

Învățătura lui Isus despre disponibilitatea Tatălui de a da Duhul Sfânt celor ce Îl cer (Luca 11:13) urmează unui pasaj amplu despre rugăciune (versetele 1–12) în care El vorbește despre și ilustrează aspectul perseverenței. Verbele grecești pentru „a cere”, „a căuta” și „a bate” sunt la timpul prezent, ceea ce sugerează ideea „continuați să cereți, continuați să căutați, continuați să bateți”. Trebuie să facem deosebire față de ideea implorării disperate și frustrate. Mai degrabă, este vorba despre principiul din Fericiri: „Fericite de cei ce sunt continuu flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați” (Matei 5:6, traducere liberă). Trebuie să observăm că înaintea Zilei Cincizecimii ucenicii „stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (Fapte 1:14).

Cererea perseverentă trebuie îmbinată cu lauda.

Rugăciunea din odaia de sus a fost completată de faptul că ucenicii „tot timpul stăteau în Templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24:53). Cei ce caută botezul în Duhul ar trebui să fie încurajați să laude pe Domnul, nu doar să ceară, căci a lauda pe Dumnezeu în limba noastră facilitează adesea trecerea spre laudarea Lui în alte limbi. Contextul *glosolaliei* ucenicilor a fost lauda pentru lucrările mărețe ale lui Dumnezeu (Fapte 2:11; probabil și 10:46). Lucrul acesta este deosebit de interesant, din moment ce sărbătoarea iudaică a Cincizecimii, o sărbătoare a secerișului, era un moment de bucurie și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu. Chiar și într-un context personal, când cineva Îi aducea lui Dumnezeu primele roade din grânele pe care le-a cules, acesta se angaja într-o cântare despre izbăvirea miraculoasă din robia egipteană pe care a adus-o Dumnezeu poporului Israel (Deuteronom 26:1–11).

În acest timp pot apărea binecuvântări speciale.

Experiența botezului cu Duhul culminează cu vorbirea în alte limbi, însă pe parcurs, cel ce cere s-ar putea să aibă parte de multiple experiențe spirituale semnificative și valide. Nu este corect să vorbim despre botezul cu Duhul ca despre o „a doua lucrare a harului”, căci tot ce primim de la Dumnezeu primim prin harul Lui. Prin urmare, s-ar putea să avem parte de numeroase binecuvântări între momentul regenerării și cel al botezului cu Duhul, iar uneori aceste binecuvântări

nu sunt altceva decât o umbră sau o anticipare a acelei experiențe culminante. În ce privește botezul în Duhul, nu este vorba despre „totul sau nimic”. Unele întâlniri spirituale cu Domnul au rolul de a ne pregăti și de a facilita primirea plină a Duhului. Cei ce caută această plinătate trebuie însă să-și deosebească botezul în Duhul de experiența botezului cu Duhul Sfânt.

Timpul lui Dumnezeu s-ar putea să difere de timpul nostru.

Domnul răspunde cu certitudine rugăciunii și laudei făcute cu credință, însă din anumite motive cunoscute de El, timpul Lui s-ar putea să nu coincidă cu dorințele noastre. Atât în cartea Faptele apostolilor, cât și în istoria bisericii, revărsarea Duhului s-a petrecut uneori în locuri și în momente neașteptate. Prin urmare, cel ce caută această experiență nu trebuie să se descurajeze sau să se învinovățească dacă umplerea cu Duhul nu are loc atunci când acesta se așteaptă. Dar condițiile sunt optime în momentele speciale când Domnul cercetează poporul și când mulți sunt umpluți cu Duhul Sfânt. Aceasta a fost și experiența grupului de tineri din care am făcut parte și eu. Multă vreme, nimeni nu a fost botezat în Duhul. Apoi, fără niciun motiv descifrabil, mai mulți dintre noi am fost umpluți, într-o perioadă scurtă de timp. Sora mea mai mare a fost prima botezată cu Duhul. La scurt timp am experimentat și eu umplerea cu Duhul Sfânt în dormitorul meu, în timp ce mă rugam în general, fără să mă rog în mod concret pentru botezul cu Duhul.

PENTRU CEI BOTEZAȚI DEJA

Există câteva întrebări pertinente pentru o discuție despre experiența de după botezul cu Duhul. Printre acestea trebuie să fie și: Care este rolul vorbirii în alte limbi în această experiență? Este *glosolalia* esența acestui botez? Care sunt scopurile sau rezultatele intenționate de Dumnezeu în această experiență? Cred unii creștini botezați cu Duhul, cel puțin implicit, că „odată botezat, ești umplut pentru totdeauna”? Este botezul în Duhul o experiență repetabilă? Liderul are un rol indispensabil în învățarea și conducerea oamenilor spre o experiență mai amplă și o viziune mai cuprinzătoare a naturii și scopurilor botezului cu Duhul Sfânt. Eu sugerez că printre scopurile lui Dumnezeu în privința botezului cu Duhul trebuie să includem:

Vorbirea în alte limbi

Vorbirea în alte limbi este semnul imediat evident al faptului că umplerea a avut loc, însă aceasta ajută credinciosul și la nivel spiritual, căci Pavel a spus că „cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu” și „cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși” (1 Corinteni 14:2, 4). Acesta este aspectul devoțional al vorbirii în alte limbi, pe care Pavel îl asociază cu binecuvântarea lui Dumnezeu și cu mulțumirea lui Dumnezeu (versetele 16, 17). Vorbirea în limbi este un element al rugăciunii în Duhul (Efeseni 6:18; Iuda 20). Astfel că ea constituie un mijloc de zidire spirituală personală pentru credincioși. De aceea, ea este numită deseori un limbaj al rugăciunii. Prin urmare, vorbirea în alte limbi poate fi numită un instrument al harului. Ea nu

este o experiență care are loc doar în momentul botezului cu Duhul, ci trebuie să fie o experiență continuă, repetabilă. Această idee se subînțelege din afirmația lui Pavel făcută corintenilor: „Aș dori ca toți să continuați să vorbiți în alte limbi” (1 Corinteni 14:5, traducere liberă).²

În plus, mai mulți exegeți responsabili înțeleg că Pavel se referă la vorbirea în alte limbi, sau cel puțin o include, atunci când spune că „Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26).

Deschidere la manifestările spirituale

Botezul cu Duhul îl pregătește pe credincios pentru o varietate de daruri spirituale. Aceasta este consecința naturală a faptului că o anumită persoană s-a supus unei influențe supranaturale și suprarăionale, când s-a lăsat copleșită de Duhul Sfânt. De exemplu, predica lui Petru din Ziua Cincizecimii a fost în realitate o rostire profetică, un lucru evident din faptul că Luca introduce această cuvântare cu verbul grecesc *apofthengomai*, un termen tehnic folosit pentru o rostire inspirată.

O privire asupra principalelor liste de daruri spirituale (1 Corinteni 12:8–10, 28–30; Romani 2:6–8; Efeseni 4:11) va scoate la iveală faptul că majoritatea acestora fuseseră manifestate deja într-un anume fel atât în Vechiul Testament, cât și în Evangheliile. Ucenicii dinaintea Cincizecimii au avut un rol important în vindecări și scoaterea de demoni (Luca 10:9, 17; vedeți totodată Matei 10:8). Mai mult, un studiu al istoriei bisericii ilustrează faptul că darurile spirituale în multe lor forme au fost manifestate de către creștinii din toate veacurile.

Din moment ce scopul principal al darurilor spirituale în cadrul adunării este cel al zidirii poporului lui Dumnezeu (1 Corinteni 12:7; 14:3–6, 12), credincioșii plini de Duhul trebuie să fie încurajați să și le dorească (1 Corinteni 12:31; 14:1).

O trăire neprihănită

Botezul cu Duhul trebuie să aibă implicații asupra unei trăiri neprihănite. Odată cu botezul în Duhul „vine și îmbrăcarea cu putere pentru viață și pentru slujire”. Considerăm că „pentru viață” înseamnă „pentru o trăire neprihănită”. Dacă, într-adevăr, botezul cu Duhul este o cufundare în Cel ce este Duhul Sfânt, cel mai frecvent nume al Său, experiența trebuie să aibă un efect asupra sfințeniei personale. Problema fundamentală a credincioșilor din Corint este faptul că aceștia au continuat să vorbească în alte limbi fără a da voie Duhului să lucreze înăuntrul lor. Aici trebuie să înțeleagă credincioșii botezați cu Duhul Sfânt că roada spirituală și nu doar darurile spirituale, trebuie să fie rezultatul unei experiențe penticostale.

Fenomenul focului în Ziua Cincizecimii trebuie asociat, în parte, cu sfințenia lui Dumnezeu (ca de obicei în Scriptură – în rugul aprins, de exemplu) și apoi cu situația sfințeniei primitivului. Botezul cu Duhul nu produce o sfințire instantanee (nimic nu o poate face), însă dă celui ce-l primește un imbold suplimentar de a căuta o viață plăcută lui

Dumnezeu. În această privință, există o legătură importantă pe care Pavel o face între a fi mereu umplut cu Duhul și consecințele acestui fapt în viața credinciosului – un duh plin de bucurie, slujirea altora, mulțumirea, supunerea reciprocă și respectul (Efeseni 5:18 până la 6:9).

Putem menționa aici faptul că umplerea Duhului nu trebuie văzută ca o experiență singulară. Pe lângă lucrarea lăuntrică a Duhului în viața de zi cu zi a cuiva, sunt ocazii în care El vine asupra credincioșilor în momente de criză sau de nevoi speciale, situații în care Biblia spune că au fost „umpluți cu Duhul” (Fapte 4:8, 31; 13:9, 52).

Puterea de mărturie

Asocierea Duhului Sfânt cu puterea este des întâlnită în Noul Testament, uneori cei doi termeni fiind interschimbabili (de exemplu, Luca 1:35; 4:14; Fapte 10:38; Romani 15:19; 1 Corinteni 2:4; 1 Tesaloniceni 1:5). Isus cel înălțat le-a spus ucenicilor să rămână în Ierusalim până vor fi „îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). În Fapte, El le spune „veți primi o putere când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, iar voi îmi veți fi martori” (1:8). Aceste teme ale botezului cu Duhul Sfânt și ale evanghelizării mondiale sunt accente strâns legate în cartea Faptele Apostolilor. Relația de tipul cauză–efect dintre cele două este evidentă, însă vă rog să observați că Isus nu a spus că evanghelizarea este singurul scop al puterii. Am arătat deja că lucrarea Duhului în cadrul botezului cu Duhul Sfânt trebuie înțeleasă într-un context mai larg decât cel pe care-l accentuează cartea Faptele. Totuși, o persoană botezată cu Duhul Sfânt și care nu este preocupată de cei pierduți este o contradicție în termeni.

Atât dintr-un punct de vedere biblic cât și din cel al acțiunilor misionare și de evanghelizare ale mișcării penticostale, primirea acestei puteri trebuie înțeleasă întotdeauna ca incluzând vestirea Evangheliei. Această vestire este, bineînțeles, cu precădere verbală, însă puterea pe care a promis-o Isus implică și a face minuni în numele Lui. Cartea Faptele Apostolilor consemnează un veritabil catalog de exercitări ale darurilor spirituale – daruri vocale, vindecări,

exorcizări, învieri din morți, etc. – pe care Domnul le-a folosit ca să-i pregătească pe ascultători pentru vestirea Evangheliei.

CONCLUZII

Am încercat să abordez mai multe subiecte: nevoia ca liderii (pastori, evangheliști, învățători) să învețe poporul lui Dumnezeu cum să se pregătească pentru primirea botezului cu Duhul Sfânt, nevoia de a dobândi o înțelegere mai largă a scopurilor și rezultatelor acestui botez, nevoia ca cei botezați să experimenteze o umplere continuă a Duhului, precum și o îmbrăcare periodică în cazul unor nevoi speciale. Botezul cu Duhul Sfânt nu trebuie să se limiteze la o doctrină păstrată cu evlavie, ci trebuie să fie o experiență vitală, productivă în viața credincioșilor, în relația lor personală cu Domnul, în interacțiunea cu alți credincioși, precum și în mărturia lor înaintea lumii.

ANTHONY D. PALMA, Th.D., învățător cu o îndelungată carieră în Assemblies of God, locuiește în Springfield, Missouri.

NOTE DE FINAL:

1. În ceea ce urmează am adaptat, revizuit și completat un material din monografia mea intitulată *The Holy Spirit: A Pentecostal Perspective* (Logion Press, GPH, 2001).
2. Verbul pentru „a vorbi” este la timpul prezent în limba greacă, ceea ce sugerează o acțiune continuă și liniară.

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE, ÎN TIMP ȘI ÎN ETERNITATE

de WARREN FLATTERY

La începutul secolului XX a existat o activitate fenomenală a Duhului Sfânt, activitate care a început în mai multe locuri din lume. Aceasta a dus într-un timp foarte scurt la dezvoltarea mișcării pentecostale care continuă să funcționeze în puterea Duhului Sfânt și astăzi. Cu toate acestea, nu atunci a început Duhul Sfânt să lucreze.

Duhul Sfânt era cu certitudine la lucru în Ziua Cincizecimii. Ucenicii erau adunați într-o odaie de sus în acea zi în care Biblia spune că: „Toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Fapte 2:1-4). Trebuie să spun din nou că Duhul Sfânt nu s-a arătat pe neașteptate, pentru prima dată, în Ziua Cincizecimii.

Duhul Sfânt, din poziția Lui în eternitate, a avut un rol în crearea universului, ceea ce include crearea timpului și a spațiului. El a jucat un rol activ la crearea omului, „cununa” creației lui Dumnezeu”. De la Creație, Duhul Sfânt a continuat să comunice cu omenirea. Această comunicare continuă și în prezent și va continua până la sfârșitul timpului. Apoi, El va fi activ în veșnicia ce va veni.

Oameni din diferite părți ale lumii confundă Duhul lui Dumnezeu cu duhul omului. Duhul Sfânt este immanent. El este aici cu noi. Cu toate acestea, El nu este una cu duhul omului. El este o Persoană distinctă și diferită de duhul omului. El este transcendent. El este o Persoană veșnic activă.

DUMNEZEU CA FIINȚĂ TRIUNICĂ – TRINITATE SAU UNITATE COMPLEXĂ

Pentru a înțelege cine este Duhul Sfânt, trebuie să înțelegem că El este una cu Dumnezeu. De fapt, El este Dumnezeu. Dumnezeu este o Ființă Triunică. Dumnezeu se manifestă și se exprimă pe Sine în trei Persoane: 1) Dumnezeu

Tatăl, 2) Dumnezeu Fiul, Isus Cristos și 3) Dumnezeu Duhul Sfânt. Un alt mod de a-L descrie pe Dumnezeu este a spune că El este o Unitate Complexă. Aceasta descrie mai bine unicitatea lui Dumnezeu proclamată în Deuteronomul 6:4: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.” De aceea, Dumnezeu Duhul Sfânt este un membru al Trinității, egal cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Fiul.

Este recunoscut faptul că doctrina Trinității este dificilă de înțeles și de explicat, chiar și pentru creștini. Din acest motiv, un grup restrâns de creștini pretind că Dumnezeu este o personalitate unitară. Mai mult, această doctrină a Trinității este negată cu vehemență, ba chiar ridiculizată atât de iudaism cât și de islam, două religii monoteiste majore, alături de creștinism.

Teologia iudaică respinge doctrina Trinității, chiar dacă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt prezenți și lucrează în Vechiul Testament. Ne vom uita mai îndeaproape asupra acestui aspect ceva mai târziu pe parcursul acestui articol.

Teologia islamică se opune cu vehemență adevărului că Dumnezeu este o Trinitate. Musulmanii spun că creștinii cred în trei dumnezei, pe când ei cred doar într-un singur Dumnezeu. Cu toate acestea, este ușor de arătat că islamul învață de fapt existența a doi dumnezei.

Islamul susține că nu există alt Dumnezeu decât Allah. Musulmanii mai învață faptul că Coranul este o copie a ceea ce ei numesc Mama Cărții, și care nu a fost creată de Allah. Ea a existat alături de Allah din veșnicie. Dacă este adevărat, atunci înseamnă că Mama Cărții este egală cu Allah. Nu este nevoie de niciun efort pentru a arăta că în acest caz avem de-a face cu două expresii ale aceluiași Dumnezeu. De aceea, teologia islamică susține, în realitate, existența a doi dumnezei.

În ciuda dificultății de înțelegere și de explicare a doctrinei Trinității, creștinii o acceptă și o proclamă. Nu o vom putea înțelege și explica pe deplin până nu-L vom întâlni pe Domnul față în față. O acceptăm simplu, în mod rațional,

Doctrina Trinității este esențială în înțelegerea activității Duhului Sfânt.

prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu care a fost inspirat de Duhul Sfânt.

DUHUL SFÂNT ACTIV ÎN CREAȚIE

Duhul Sfânt a fost activ în crearea universului, inclusiv în crearea omului.

Biblia ne spune că: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor” (Geneza 1:1–2). Duhul Sfânt a fost activ și în crearea omului. Geneza 1:26 ne spune: „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.»” Folosirea pluralului din acest verset se referă fără îndoială la Trinitate. Dumnezeu Fiul a fost implicat și El în procesul creației. Evrei 1:1–2 spune: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.” De aceea, Duhul Sfânt, alături de Tatăl și de Fiul, a fost foarte implicat în crearea universului, inclusiv a omului.

Duhul Sfânt în comunicarea cu umanitatea

Universul din jurul nostru este minunat. Este mai mare și mai vast decât orice putem cunoaște sau ne putem imagina vreodată. Oamenii de știință descoperă în permanență lucruri noi, care se adaugă la ceea ce cunoaștem. Totuși, ne bucurăm să putem experimenta cât mai mult din universul nostru. Îl vedem, îl auzim, îl atingem, îl gustăm, îl mirosim. Este într-adevăr minunat.

Rățiunea, abilitatea noastră de a gândi, de a raționa, ne descoperă faptul că tot ce vedem în jurul nostru nu este veșnic în sine. N-a apărut din întâmplare. Trebuie să existe un Creator, o Ființă Supremă care a creat universul. Nu putem dovedi lucrul acesta cu ajutorul cunoștințelor noastre științifice, însă rațiunea ne este mai mult decât suficientă pentru a ne convinge să credem în El.

Întreaga omenire dorește să știe cine este acest Creator. Care este natura Lui? Este posibil să avem o relație cu El? Rățiunea nu este suficientă pentru a ne explica toate lucrurile. Știm și înțelegem că aceste lucruri necesită o revelație specială din partea lui Dumnezeu.

Această revelație ne-a fost dată prin Duhul Sfânt sub forma Sfintei Scripturi. Biblia ne spune: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16–17).

Dumnezeu Duhul Sfânt este cel care i-a inspirat pe scriitorii Cuvântului lui Dumnezeu atunci când au scris. Acest Cuvânt scris al lui Dumnezeu ne explică natura lui Dumnezeu și relația pe care dorește s-o avem cu El. Biblia ne spune: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd... Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:1, 6).

Scopul final al Duhului Sfânt în comunicarea cu umanitatea

Scopul final al Duhului Sfânt, în activitatea Lui aici pe pământ, este acela de a-L înălța pe Isus Cristos în și prin viețile noastre. Isus, asemenea Duhului Sfânt, este o Persoană veșnic activă. El a venit în lume pentru a fi Mântuitorul omenirii. El a venit să ofere omului posibilitatea de a avea o relație personală cu Dumnezeu. Duhul Sfânt va ajuta omul să-L înălțe pe Isus Cristos.

Orice activitate și orice comunicare de natură spirituală cu omul care nu Îl înălță pe Isus Cristos, nu este o activitate sau o comunicare a Duhului Sfânt. Lucrul acesta se vede clar în întreaga Scriptură. Ea ne spune: „Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu și orice duh, care nu mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum” (1 Ioan 4:2–3).

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE ÎN VECHIUL TESTAMENT

Este evident că Duhul Sfânt a fost activ în multe feluri de la momentul Creației și în întreg Vechiul Testament. În această perioadă, Duhul Sfânt a inspirat profeții, preoții și regii să scrie și să ne dea Vechiul Testament. Acesta ne arată că Duhul Sfânt a interacționat cu și a folosit acei oameni care au fost dispuși să se lase folosiți de El pentru împlinirea scopurilor Lui.

În Geneza 6:3 citim: „Atunci Domnul a zis: «Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.»” Există un element temporal în această afirmație. Omul este pe acest pământ doar pentru o perioadă scurtă, timp în care Duhul lui Dumnezeu comunică cu el. Elementul principal din această afirmație este unul relațional. Duhul Sfânt comunică cu omul într-un efort de a-l aduce încă din această viață într-o relație cu Dumnezeu relație care va ține până în veșnicie.

Vorbind cu slujitorii lui despre Iosif, Faraonul a pus întrebarea: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” (Geneza 41:38). Iosif s-a dăruit în întregime lui Dumnezeu. Prin urmare, el a fost călăuzit de Duhul Sfânt: 1) să-și dezvolte și mai mult relația cu Dumnezeu, 2) să îndrume poporul egiptean printr-o perioadă dificilă din istoria sa și 3) să-și conducă propriul popor în dezvoltarea relației lui cu Dumnezeu.

Se vede clar de-a lungul Vechiului Testament că Duhul Sfânt a coborât adesea peste anumite persoane și le-a folosit pentru a face voia Lui. De multe ori a folosit judecători, profeți, preoți și împărați pentru a face voia Lui, pentru a-l

aduce pe Israel într-o relație cu Dumnezeu și, în cele din urmă, pentru a binecuvânta întreaga lume.

Duhul Sfânt a făcut de cunoscut în diferite locuri din Vechiul Testament că Mesia care a fost promis lui Israel avea să fie un copil născut în Betleemul din Iudeea. Mica 5:2 spune: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.”

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE ÎN VIAȚA LUI ISUS

Duhul Sfânt a fost activ în zămislirea lui Isus în pântecele mamei Lui, Maria. Biblia ne spune: „Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt” (Matei 1:18).

Duhul Sfânt L-a uns pe Isus pentru lucrare în timpul vieții Lui pe pământ. Isus a spus în Luca 4:18–19: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Toate lucrurile supranaturale pe care le-a făcut Isus cât timp a fost pe pământ, le-a făcut în puterea Duhului Sfânt.

Apoi, în seara zilei învierii lui Isus din morți, El i-a întâlnit pe ucenici într-o odaie încuiată. Aceștia închiseseră ușa de frica iudeilor. Ioan 20:19 ne spune: „A venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” Ucenicii s-au bucurat să-L vadă pe Domnul.

Versetele 21 și 22 continuă spunând: „Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.» După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt.»”

Când ucenicii au primit Duhul Sfânt, ei au primit beneficiile mântuitoare ale lucrării pe care Cristos o făcuse pentru ei pe cruce. Ei au fost născuți din nou. Ei nu aveau să mai fie nevoiți să jertfească vreun animal pe altar pentru păcatele lor. Împlinind Marea Trimitere pe care le-a dat-o Isus peste câteva zile, ei au mers să proclame că Isus este Mântuitorul lumii.

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE ÎN VREMEA NOULUI TESTAMENT

Duhul Sfânt a fost activ în nașterea și creșterea bisericii din vremea Noului Testament. Biserica s-a născut de fapt în seara zilei de înviere a lui Isus, când El le-a spus ucenicilor Lui: „Luați Duh Sfânt.” Biserica este Trupul lui Cristos, în care și prin care Duhul Sfânt face lucrarea Lui pe pământ până la cea de-a doua venire a lui Isus.

În Ziua Cincizecimii, ucenicii se aflau adunați în odaia de sus. Biblia ne spune că: „În ziua cincizecimii erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Fapte 2:1–4). Această

experiență avea să-i împuternicească pe ucenici, biserica, să fie martori ai lui Isus înaintea întregii lumi.

La un moment dat, în timpul celor patruzeci de zile dintre învierea și înălțarea Lui, Isus le-a spus ucenicilor: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Experiența Duhului Sfânt pe care au avut-o în Ziua Cincizecimii a fost împlinirea acelei promisiuni.

După ce le-a dat promisiunea din Fapte 1:8, Isus le-a dat ucenicilor Săi Marea Trimitere. El le-a spus: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Isus le-a spus apoi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19–20). Primii ucenici au plecat făcând aceste lucruri.

Apoi, Duhul Sfânt a dat Bisericii darurile spirituale de care avea nevoie pentru a împlini Marea Trimitere. În 1 Corinteni 12:8–10, Pavel enumeră nouă daruri ale Duhului care sunt intenționate să promoveze creșterea și dezvoltarea spirituală a Bisericii. În Romani 12:6–8 și Efeseni 4:11, Pavel enumeră alte daruri și lucrări care să împuternicească Biserica pentru împlinirea Marii Trimitere. Pavel a spus în 1 Corinteni 12:4–7 și 11: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecareia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora... Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecareia în parte, cum voiește.”

Noul Testament este istoria Bisericii din vremea Noului Testament care face ce i-a poruncit Domnul să facă. Acestea au fost zilele Bisericii din primul secol. Este evident din Noul Testament că această Biserică timpurie și-a îndeplinit misiunea. Biserica s-a răspândit în lumea cunoscută prin puterea Duhului Sfânt!

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE DE-A LUNGUL ISTORIEI BISERICII

În ciuda provocărilor și a greșelilor pe care le-a făcut Biserica de-a lungul secolelor, Duhul Sfânt a fost activ în Biserică de-a lungul întregii sale istorii. Se pot spune multe lucruri care să descrie această afirmație. Nu putem menționa decât câteva dintre acestea.

Biserica primului secol de după Cristos a fost Biserica perioadei Noului Testament. Preocuparea supremă a acestei Biserici era împlinirea Marii Trimitere. Ea a practicat darurile Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă că s-au rugat și au dat voie Duhului Sfânt să lucreze în ei și prin ei prin cuvinte de înțelepciune, cuvinte de cunoștință, credință, darurile de vindecare, facerea minunilor, deosebirea duhurilor, profeție, vorbire în alte limbi, interpretarea limbilor și celelalte daruri ale Duhului manifestate în lucrările lor. Scopul era acela de a-L înălța pe Isus Cristos ca Mântuitor al lumii, de a împuternici biserica să-și dezvolte relația cu Domnul și de a o ajuta să atingă lumea cu Evanghelia lui Cristos.

În secolele II și III, a avut loc o creștere dramatică a accentului pus pe structura organizatorică a instituției bisericii, cu prețul limitării lucrării Duhului Sfânt în Biserică. Totuși, unii părinți ai bisericii, asociați montanismului, au pus un accent puternic pe lucrarea Duhului Sfânt în Biserică.

Montanismul a fost o mișcare în sânul bisericii, interesată mai mult de lucrarea Duhului Sfânt decât de structura organizatorică. Ea a fost fondată de către un preot din Frigia, pe nume Montanus. Urmașii lui au fost numiți montaniști și aceștia practicau darurile Duhului Sfânt în lucrarea lor.

În secolul al IV-lea, biserica instituțională s-a unit cu statul. Constantin, împăratul Imperiului roman, s-a convertit la creștinism. El a făcut din creștinism religia oficială a imperiului. Lucrul acesta a dus la controlul politic al imperiului asupra bisericii și la o pierdere dramatică a accentului pus pe lucrarea Duhului Sfânt în Biserică. Controlul politic al statului asupra Bisericii a continuat până în secolul al VI-lea.

Două lucruri pozitive au avut loc în Biserică în această perioadă. În primul rând, Conciliile Bisericii primare au definit mai multe aspecte teologice cu privire la doctrina Trinității și la alte doctrine importante. În al doilea rând, s-a dezvoltat ascetismul ca o altă mișcare în sânul bisericii, care accentua importanța lucrării Duhului Sfânt. Aceșii sau monahii erau diferiți de montaniști prin faptul că puneau accent pe și practicau o viață de asceză. Totuși, asemenea montaniștilor, ei practicau darurile Duhului Sfânt în lucrările lor.

Între secolele VII și XV, perioadă numită adesea „Evl Mediu Întunecat”, unirea dintre biserică și stat a continuat. Biserica a devenit puterea dominantă. Acapararea puterii politice a dus la o preocupare mai mare față de lucrurile temporare în defavoarea lucrurilor spirituale din Biserică.

Monahismul și-a pierdut mare parte din viața și vitalitatea spirituală din cauza legalismului și mândriei care s-au răspândit în rândul adepților acestuia. Unii monahi au ajuns să practice un misticism ce i-a separat complet de lumea din jurul lor.

Cu toate acestea, au existat mulți monahi care și-au păstrat vigoarea și vitalitatea spirituală. Ei au dezvoltat viziunea misionară de a atinge lumea cu Evanghelia lui Isus Cristos. Cu acest scop au fost înființate ordine, care au trimis misionari în lumea întreagă. Unele dintre aceste ordine, nu toate, au practicat darurile Duhului Sfânt. Biserica s-a răspândit în multe țări din lume.

Apoi, în primii ani ai secolului al XVI-lea, a avut loc în Biserică marea Reformă Protestantă. Biserica instituțională era mai preocupată de lucrurile politice și temporare decât de lucrurile spirituale. Lăcomia determinase biserica să dezvolte practica vânzării de indulgențe, prin intermediul cărora oamenii își cumpărau iertarea de păcate, fără nicio pocăință și fără nicio schimbare a vieții. Martin Luther s-a răzvrătit împotriva acestei practici. El a dorit să reformeze biserica instituțională, însă biserica nu s-a reformat cum și-a dorit el.

De aceea, Luther a fondat Biserica Luterană, iar alții care l-au urmat au întemeiat alte biserici noi. Lucrul acesta a continuat și în secolul al XVII-lea. Majoritatea bisericilor noi

au continuat să practice aspectele liturgice ale bisericii din care au ieșit. Totuși, doctrina lor se baza pe adevărul Evangheliei lui Cristos, adevărul că mântuirea este experimentată prin credința în Isus Cristos, nu prin fapte. Multe dintre aceste biserici au practicat darurile Duhului Sfânt în lucrările lor.

În secolele XVIII și XIX, un alt accent s-a dezvoltat în Biserică. Acesta a fost un accent pe sfințire în viața creștină. John Wesley, un fost preot anglican, a fondat Biserica Metodistă. Alții care l-au urmat au fondat alte biserici, clădite în jurul aceluiași accent. În multe dintre aceste biserici, practicarea darurilor Duhului Sfânt în lucrările lor era ceva obișnuit.

Apoi, la începutul secolului al XX-lea, a avut loc o creștere fenomenală a lucrării Duhului Sfânt în Biserică. Credincioșii au început să caute o ungere mai mare a Duhului Sfânt pentru viața și lucrarea lor, mai mare decât cea experimentată de majoritatea creștinilor. S-a pus un accent deosebit pe experiența botezului cu Duhul Sfânt. Lucrul acesta a dus la o viziune și o hotărâre tot mai mare de a atinge întreaga lume cu Evanghelia lui Cristos. Au fost înființate noi biserici, care practicau darurile Duhului Sfânt în lucrările lor. Aceasta era, fără îndoială, o împlinire a profeției din Ioel 2:28–29: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea.”

DUHUL SFÂNT ÎN ACȚIUNE ÎN VEȘNICIE

Duhul Sfânt va continua să lucreze și în veșnicia care va veni. La venirea lui Cristos, urmașii Lui vor învia la o viață nouă, prin Duhul Sfânt. Romani 8:11 ne spune: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi.” Nu știm tot ce va face Duhul Sfânt în eternitate. Știm însă că dragostea, cel mai important dar al Duhului, va continua să lucreze și în veșnicie. Biblia ne spune: „Dragostea nu va pieri niciodată” (1 Corinteni 13:8).

CONCLUZIE

De-a lungul istoriei Bisericii, au fost mai multe încercări ale liderilor și teologilor bisericii instituționale de a dovedi că darurile speciale ale Duhului Sfânt practicate în biserica primului secol au încetat după moartea primilor apostoli. La începutul secolului XX, cam în aceeași perioadă în care fenomenul lucrării Duhului Sfânt în Biserică se intensifica, exista un efort tot mai mare și puternic din partea multor lideri și teologi ai bisericii de a face lucrul acesta.

Pasajul biblic principal pe care aceștia încercau să-l folosească drept dovadă era 1 Corinteni 13:8–10, care spune că: „Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși.”

Cuvântul grecesc „parousia” de la care avem cuvântul „desăvârșit” din versetul 10 se referă de fapt la cea de-a doua venire a lui Isus Cristos. Cu toate acestea, liderii și teologii bisericii menționați aici au încercat să lărgescă

sensul cuvântului „parousia” pentru a include conceptul unei dezvoltări depline a bisericii echipate pentru a predica și învăța Evanghelia lui Cristos. Argumentul adus era că, prin prezența unei astfel de biserici în lume, darurile speciale ale Duhului Sfânt nu mai sunt necesare. Prin urmare, acestea au încetat.

Totuși, creșterea inițială a lucrării Duhului Sfânt de la începutul secolului XX a continuat și a fost urmată de o și mai mare creștere a lucrării Duhului Sfânt, până în zilele noastre. Multe dintre bisericile mai vechi, împreună cu unele dintre bisericile mai noi care s-au opus manifestării darurilor Duhului Sfânt, experimentează și practică acum darurile Duhului în lucrările lor.

Ca rezultat al activității Duhului Sfânt care lucrează în și prin Biserică, Marea Trimitere a lui Isus Cristos se împlinește. Această activitate a Duhului Sfânt va continua până va veni Domnul ca să-și ia Biserica. De fapt, ea va crește și mai mult, în ciuda tuturor forțelor întinericii spiritual din lumea care i se împotrivesc. Atunci, la venirea lui Cristos, El va găsi o Biserică ce provine „din orice seminție, de orice limbă,

din orice norod și de orice neam” de pe fața pământului (Apocalipsa 5:9).

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrarea Duhului Sfânt de-a lungul timpului și din veșnicie. Ca Biserică a lui Isus Cristos, trebuie să-I dăm voie Duhului Sfânt să lucreze în noi și prin noi pentru a-și duce la îndeplinire planurile pentru Biserica din întreaga lume. Lucrul acesta este posibil doar dacă: 1) ne rugăm, 2) studiem Cuvântul lui Dumnezeu și 3) facem tot ce putem pentru a împlini voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre, care este împlinirea Marii Trimiteri.

WARREN FLATTERY este directorul proiectului *Fire Bible* al Editurii Life Publishers din Springfield, Missouri. A fost misionar timp de peste 50 de ani, slujind în Iordania, Europa și Israel.

SECRETE DIN TRECURT

» CATHY GOHLKE

Toată viața ei, Hannah Sterling a tânjit după o relație mai apropiată cu mama care îi fusese o străină. Dar, când moartea acesteia îi închide ușa, Hannah decide să descopere secretele din trecutul lui Lieselotte și e șocată să afle că are un bunic încă în viață în Germania.

Cu treizeci de ani în urmă, când Hitler își începe marșul prin Europa, tatăl lui Lieselotte e promovat în cadrul Partidului Nazist. O căsătorie cores-punzătoare pentru singura lui fiică l-ar avansa în carieră, dar Lieselotte e îndrăgostită, iar iubitul ei, care lucrează în secret împotriva Reichului, nu e deloc perechea ideală. Însă Lieselotte nu-și poate imagina cât de departe este în stare să meargă tatăl ei pentru a se asigura că va coopera, nici cum vor afecta faptele lor generațiile următoare.

Povestea lui Hannah și a lui Lieselotte se dezvoltă pe parcursul călătoriei lui Hannah la Berlin pentru a-și cunoaște bunicul, care ascunde și el propriile secrete din timpul războiului. Tânjind după o relație și, totuși, tulburată de tot ce descoperă, Hannah trebuie să decidă dacă poate să plătească pentru trecutul tragic al familiei... și cum îi va influența viitorul moștenirea lăsată de ei.

391 p. • 14 x 20,5 cm • 35 lei

PIEDICI ÎN CALEA TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Partea a-III-a

Justificări pentru carnalitate (10)

de H. Maurice Lednický

Continuând discuția despre Piedici în calea trăirii în Împărăție, în această secțiune voi aborda importantul subiect al „carnalității”, punând un accent special chiar asupra distincției dintre CARNALITATE și LEGALISM. Aspectul esențial al acestei chestiuni este dorința sau refuzul de a te supune domniei lui Isus Cristos. Fiecare lider spiritual trebuie să aibă o înțelegere clară a ceea ce ne învață Scriptura despre acest subiect. Citiți articolul de mai jos cu o inimă deschisă și fără prejudecăți.

Cuvântul „carnal” este unul biblic, folosit cu precădere în Noul Testament, însemnând ceva ce aparține firii pământești, dorințelor senzuale, poftelor instinctive sau ceva guvernat de natura umană. Apostolul Pavel folosește acest cuvânt în cărțile Romani și 1 și 2 Corinteni, cu referire în general la credincioșii tineri și/sau imaturi. El nu este folosit niciodată ca un termen de apreciere, ci mai degrabă pentru a sfătui, a instrui, a încuraja în continuarea progresului spre un nivel mai înalt de trăire a unei vieți sub stăpânirea Duhului. După ce și-a început prima epistolă către credincioșii din Corint lăudându-i, Pavel își exprimă apoi îngrijorarea față de comportamentul lor.

Pentru cei care l-au acceptat pe Cristos, carnalitatea se referă la lipsa unei dedicări sau a unei discipline spirituale... exact opusul sfințirii progresive.

„Fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteați suferi, pentru că tot lumești sunteți” (1 Corinteni 3:1–3).

1. DISTINCȚIA DINTRE „CARNALITATE” ȘI „LEGALISM”

Acuzația de „legalism” este îndreptată deseori spre cei care refuză consecvent să-și abandoneze obiceiurile vechii lor

Legalismul este adăugarea de eforturi umane la mântuirea care vine doar prin credința în Cristos. O definiție corectă a legalismului indică faptul că omului care se convertește nu i se cere doar nașterea din nou, ci ÎN PLUS și îndeplinirea unei cerințe impuse de oameni asupra lui.

vieți, trăite fără Cristos. Dar cu mult timp în urmă eu am invalidat ideea că orice lucru pe care nu vreau să-l predau pe deplin Domnului poate fi categoric clasificat drept legalism. E posibil ca unii să strige „legalism”, când, în realitate, aceștia nu fac altceva decât să-și justifice natura carnală care nu dorește să fie „răstignită împreună cu Cristos”. Așa cum am discutat anterior, credincioșii iudei din bisericile nou-testamentare le cereau credincioșilor din rândul neamurilor (neevrei) să respecte cerința legământului mozaic ca toți bărbații să fie circumciși (Fapte 15; Galateni 6; Tit 1). Pavel s-a împotrivit cu tărie acestei practici. Totuși, în Fapte 16, el i-a cerut tânărului Timotei să fie circumcis (Fapte 16:1–4). Avea el un standard dublu? Haideți să evaluăm situația. Tatăl lui Timotei era grec (neevreu). Prin urmare, pentru ca tânărul, pe jumătate grec, pe jumătate iudeu, să fie mai eficient în a le vorbi iudeilor despre Evanghelie, acesta a urmat ritualul circumciziei din Vechiul Testament (Fapte 16:3). Respectivul ritual nu l-a mântuit pe Timotei – el era deja recunoscut drept credincios. El ar fi putut predica Evanghelia fără a respecta această practică, însă a fost gata

să facă orice sacrificiu pentru a evita un conflict în biserică. Justificând „carnalitatea” în numele „legalismului”, ideea de bază se reduce la a fi „mântuit prin har, prin credința în Cristos” (Efeseni 2:4–10). Bineînțeles că suntem pe deplin de acord cu Scriptura – noi suntem mântuiți prin îndurarea și harul lui Dumnezeu, nu prin fapte care să ne câștige iertarea și favoarea Lui. Totuși, acest argument presupune că întâlnirea inițială cu Cristos este singura mea responsabilitate, iar alte „cerințe” pentru un anumit standard comportamental sunt irelevante. Noua viață – nașterea din nou – este doar începutul. Aceasta nu-i o ușă de scăpare prin care să eviți viitoarea judecată a lui Dumnezeu. „*Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*” (2 Corinteni 5:17, sublinierea autorului). Întreaga direcție a vieții s-a schimbat cu 180 de grade. Afirmția „lucrurile pe care le iubeam cândva, acum le urăsc, iar lucrurile pe care le-am urât cândva, acum le iubesc” se referă în esență la noua natură pe care ne-o dă Cristos. Aceasta nu înseamnă că devenim maturi spirituali printr-un salt uriaș. Sfințirea este un proces de o viață. Această călătorie ne cere să nu ne împotrivim (1) adevărului Scripturii, (2) muștrării Duhului Sfânt și (3) exemplului fraților credincioși care, prin propria experiență, au crescut și s-au dezvoltat în căile lui Dumnezeu. Poate cineva care este cu adevărat recunoscător pentru mântuirea pe care a primit-o și care-L iubește pe Domnul care și-a jertfit viața pentru a ne face plăcuți înaintea Dumnezeului Atotputernic, să refuze vreodată să răspundă acestei iubiri?

Harul lui Dumnezeu ne va ierta păcatele din trecut și ne va ajuta să le biruim pe cele din prezent, însă harul Lui nu ne va face niciodată să ne simțim confortabil cu păcatele noastre.

De ce și-ar dori un credincios umplut cu Duhul Sfânt să se agațe cu disperare de „lumea” (gândirea, purtarea) neregenerată, în loc să fugă de aceasta? Pavel ne oferă un minunat contrast între carnal și spiritual.

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firi pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când, cei ce trăiesc după îndemnul Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8:5–8).

Lecție de viață

Ca urmaș dedicat al lui Isus Cristos, îmi doresc să am un spirit care se supune de bună voie la tot ceea ce îmi cere El să fac. Acesta este un act de iubire, și nu o datorie sau o cerință. Chiar dacă anumite lucruri la care renunț s-ar putea să nu fie

menționate în Cuvânt, eu tot mă voi „[feri] de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:22). Prin harul lui Dumnezeu declar că: „*Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu,*

Noi tânjim să ni se dea atenție, în timp ce Dumnezeu își dorește să fim smeriți.

Noi ne luptăm pentru acceptare culturală, în timp ce Dumnezeu insistă să fim separați de lume.

Noi cerem mai multe activități, în timp ce Dumnezeu tânjește să fim mulțumiți în prezența Lui.

care m-a iubit și S-a dat pe sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20). „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14, sublinierea autorului).

2. JUSTIFICAREA TRĂSĂTURILOR DE CARACTER

Moise este descris ca „un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3), fapt datorat spiritului său umil și încrederii lui în Dumnezeu. Totuși, mânia a fost aceea care l-a împiedicat să intre în Țara Promisă. În timpul pribegiei prin pustiu, copiii lui Israel l-au certat pe Moise pentru că locul în care se aflau era lipsit de hrană și de apă. Domnul i-a spus lui Moise: „*Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbești stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă*” (Numeri 20:8, sublinierea autorului). În schimb, „*Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul*” (Numeri 20:11, sublinierea autorului). Apa a răsunat, dar ascultați muștrarea Domnului: „*Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau*” (Numeri 20:12, sublinierea autorului). Noi am putea spune că astfel de ieșiri au fost atât de rare încât Dumnezeu le-ar putea trece cu vederea. Sau am putea presupune că acest eveniment izolat putea fi scuzat în contextul cârtelilor și văicărelilor constante ale acestor israeliți nerecunoscători. Concluzia atât de evidentă este că Dumnezeu n-a scuzat acest comportament greșit al lui Moise.

Simon Petru era o persoană foarte nesăbuită. El spunea ceea ce gândea. Iar uneori părea că îl ia gura pe dinainte. În noaptea în care Isus a fost arestat și batjocorit în timpul procesului, Petru s-a blestemat și chiar a negat de trei ori că L-ar fi cunoscut pe Isus (Matei 26:69-75). Cu toate acestea, după Ziua Cincizecimii, nu mai vedem la el un astfel de comportament impulsiv. El a căpătat îndrăzneală și a fost

Pocăința nu este necesară doar pentru ca un păcătos să devină sfânt, ci și când un sfânt a devenit păcătos.

împuternicit de Duhul Sfânt pentru a fi un martor al lui Cristos. Acum Domnul folosea personalitatea lui Petru pentru slava Lui. Planul Domnului nu este acela de a ne modela după un tipar prestabilit. El nu clonează oameni. Lecția pe care o învățăm din viața schimbată a unui pescar scorțos este că suntem cu toții unici, cu slăbiciunile noastre firești, dar Dumnezeu vrea să schimbe „pasivele” personalității noastre în „active” care să contribuie la înaintarea Împărăției eterne. El poate privi în viitor pentru a vedea un potențial măreț, dacă Îi dăm voie să schimbe ceea ce este firesc cu ceva spiritual.

Carnalitatea nu poate fi scuzată pe baza personalității, originii etnice sau a tendințelor umane. Dacă harul lui Dumnezeu, care-l împuternicește pe credincios prin Duhul Sfânt, nu este suficient pentru a birui slăbiciunile omenești, atunci, în cel mai bun caz, această viață nu va fi decât un șir de experiențe rușinoase. Nu există aspect al carnalității care să nu poată fi biruit prin „sângele Mielului”. Folosind robia ca ilustrație a proprietății, Pavel scoate în evidență faptul că: „*Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului... socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii*” (Romani 6:6,11, 18).

Pocăința este fundamentală – îndreptățirea noastră este posibilă datorită ei; sfințirea noastră depinde de aceasta. Orice scuză folosită pentru a evita să ne asumăm responsabilitatea față de comportamentul nostru contestă îndurarea și harul lui Dumnezeu. „*Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire*” (1 Ioan 1:8–9, sublinierea autorului).

Lecție de viață

Isaia, profetul, a spus pe bună dreptate: „*Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită*” (Isaia 64:6). Cercetătorii biblici au opinii diferite cu privire la ce reprezintă aceste „haine mănjite” – niciuna dintre ele nu ne sugerează o imagine foarte plăcută. Nu uitați, Isaia vorbește aici despre ce avem noi mai bun de oferit! În strălucirea sfințeniei Lui, noi suntem fără apărare. N-ar trebui să-L respingem vreodată pe Fiul fără de păcat al

A spune „Nu pot face lucrul acesta” dovedește o lipsă de credință.

A spune „Nu voi face lucrul acesta” dovedește o lipsă de dedicare.

lui Dumnezeu. Cea mai nobilă dintre toate ambițiile este să „*alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus*” (Filipeni 3:12).

3. REFUZUL DE A NE SUPUNE DOMNIEI LUI CRISTOS

În cazul lui Isus, gestul suprem de supunere în fața voii Tatălui Său a avut loc pe un altar de piatră din Ghetsimani. Din momentul botezării Lui de către Ioan Botezătorul în

râul Iordan, Isus Și-a înțeles pe deplin misiunea pe pământ – aceea de a deveni o jertfă pentru păcatele omenirii (Matei 3:13–17). Imediat după acest moment, Satan i-a oferit lui Isus o cale mai ușoară de a câștiga lumea pentru Sine. „*Diavolul L-a dus* (pe Isus) ... *pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și i-a zis: «Toate aceste lucruri ți le voi da ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie»*” (Matei 4:8–11). Acum, în aceste momente finale, presiunea era și mai puternică. Într-o mare agonie, El s-a rugat de trei ori: „*Tată, dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu*” (Matei 26:39, 42, 44).

Supunerea față de domnia lui Cristos presupune

Isus a câștigat bătălia crucii în rugăciune pe altarul de piatră din Ghetsimani. Pornind de la supunerea deplină față de voia lui Dumnezeu, Isus a trecut prin nedreptatea unui proces ilegal, tortură fizică, durere și umilința unei răstigniri publice, dar bătălia supunerii fusese deja câștigată. Fiecare credincios trebuie să experimenteze acel „Ghetsimani” personal al supunerii depline față de voia lui Dumnezeu pentru viața sa.

întotdeauna o reacție de genul: „*Totuși, nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu*”.

Există multe ilustrații elocvente în Biblie ale unor bărbați și femei care au fost gata să se supună pe deplin voii lui Dumnezeu. Fiecare dintre aceste întâmplări ne oferă o valoroasă înțelegere și încurajare pentru a găsi acel loc de profundă smerenie și supunere.

Isus a pus un mare accent în învățătura Lui pe supunere.

Avraam a primit porunca de a-l aduce pe fiul său Isaac ca jertfă umană (Geneza 22).

Ghedeon a fost chemat să lupte împotriva madianiților cu 300 de bărbați (Judecători 6-7).

Împărăteasa Estera și-a riscat viața pentru poporul iudeu aflat în exilul din Persia (Estera 4-7).

Daniel și-a riscat viața rugându-se Dumnezeului său, când acest lucru fusese scos în afara legii (Daniel 6).

Imediat după declarația lui Petru că Cristosul este Fiul lui Dumnezeu (Matei 16:16), Domnul le-a vorbit ucenicilor Săi: „*Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga*” (Matei 16:24–25). În Evanghelia după Luca, provocarea este și mai convingătoare. De trei ori Isus a spus că dacă nu facem anumite lucruri „*nu [putem] fi ucenicii [Lui]*” (Luca 14:25–33). El vorbește despre însăși esența vieții. „*Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile*

Este întotdeauna minunat să conversez cu voi prin intermediul acestui jurnal. Scris într-un duh de rugăciune, fiecare articol oferă o înțelegere, o încurajare și un adevăr scriptural echilibrat.

În numărul viitor, vom dezvolta și mai mult tema Piedici în calea trăirii în Împărăție. Vor fi abordate două subiecte extrem de importante: integritatea și prejudecata. Integritatea personală este un factor esențial pentru o lucrare eficientă. Identitatea noastră nu poate fi disimulată pur și simplu prin ceea ce spunem. Faptele noastre trebuie să confirme vorbele noastre! Noul Testament se ocupă foarte deschis de problema prejudecăților din Biserica primară. Noi trebuie să veghem ca în această generație să nu mai existe prejudecăți în inimile noastre.

Scriptura se împlinește cu repeziciune, indicând spre revenirea în curând a lui Cristos. S-ar putea ca Isus să vină înaintea unei noi ediții a acestei reviste. Dacă se va întâmpla așa, atunci ne vom întâlni cu toții în prezența Lui.

H. Maurice Lednicky

sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26). El concluzionează această învățătură despre „prețul” uceniciei cu următoarele cuvinte: „*Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu*” (Luca 14:33). Este evident că Isus nu ne spune să ne „urâm” familia, ci mai degrabă, în comparație cu dragostea față de El, aceștia

trebuie să ocupe un loc secundar. Și nici nu ne sugerează să renunțăm la toate posesiunile noastre pământești (așa cum au insinuat anumite grupuri extreme); mai degrabă, dorința de a strânge cât mai mult nu trebuie să constituie scopul principal în viață. În Predica de pe Munte El a spus mulțimii: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra*” (Matei 6:33).

Lecție de viață

Natura „carnală” a omului nu va căuta doar autoconservarea, ci și automulțumirea. Prin urmare, va trebui dusă o luptă spirituală constantă împotriva dorințelor și voinței personale. Omului îi este extrem de dificil să renunțe la controlul asupra propriei vieți – atât în ce privește luarea deciziilor cât și hotărârea direcției de urmat. Lucrul acesta este adevărat pentru fiecare generație, de când Adam și Eva au păcătuit în Grădina Eden. Urmașul devotat al lui Cristos va cânta: „*Voi merge unde mă vei trimite, Doamne, voi spune ceea ce vrei să spun, voi fi ceea ce vrei să fiu.*”

Dr. H. MAURICE LEDNICKY este un slujitor ordinar al denominației Assemblies of God, de peste 50 de ani. Este autor de cărți, evanghelist, pastor, misionar și fost președinte al Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

UN MESAJ PLIN DE PUTERE

de Sobhi Malek

Mă aflam într-o mare capitală islamică. Acolo mă chemase Dumnezeu să predic Evanghelia. Inima mea era copleșită de dorința de a-i vedea pe acei oameni întorși la Dumnezeu. Căutam să fiu cât mai conectat cu ei și câteva persoane chiar și-au predat viața lui Cristos. Într-o zi am fost nevoit să mă ocup de câteva treburi în zona centrală a orașului. În timp ce pășeam și mă rugam, un bărbat venea din direcția opusă, pe partea exterioară a trotuarului. Trotuarul era suficient de lat pentru ca două persoane să poată trece una pe lângă alta, fără nicio problemă. Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă. Pe când ne apropiam, n-am observat și n-am simțit nimic diferit, eu mă rugam. Când să trecem unul pe lângă celălalt, el s-a împiedicat. A coborât de pe trotuar și era cât pe ce să cadă. A reușit să-și recapete echilibrul în timp ce treceam unul pe lângă celălalt. S-a urcat din nou pe trotuar și a mers mai departe.

Nu am dat prea mare atenție aceluia incident. Poate că acel bărbat doar se împiedicase. Cu toate acestea, întregul scenariu s-a repetat în aceeași zi, cu o altă persoană. De data aceasta era o femeie tânără. Câteva zile mai târziu s-a întâmplat din nou, apoi din nou, după care s-a întâmplat iarăși într-o altă capitală musulmană.

Am început să mă întreb: Ce se întâmplă?

N-aș face niciodată o doctrină din aceasta, însă există o posibilă explicație. Eu mă rugam în Duhul pentru oamenii afundați în credințe și practici satanice. Era posibil ca puterea Duhului Sfânt din viața unui slujitor simplu și modest al Domnului să fi împiedicat aceste puteri satanice să se apropie mai mult de mine? N-ar trebui să ne surprindă acest lucru.

Când evanghelizăm niște musulmani ne implicăm într-un uriaș război spiritual împotriva puterilor întunericului. Doar puterea Duhului Sfânt poate înfrânge aceste forțe.

Am studiat islamul toată viața mea și am fost misionar printre musulmani mai bine de 30 de ani. Nu cred că sistemul islamic va fi înfrânt prin ingeniozitatea oamenilor sau prin

puterea militară. Lucrul acesta se poate întâmpla doar prin intervenția Duhului Sfânt.

Când Duhul Sfânt acționează, El dărâmă ziduri, distruge bariere și scoate oamenii din împărăția întunericului spre lumina lui Cristos – de la întristare la bucurie, de la război la pace și dragoste.

Islamul abrutizează spiritul supușilor săi și le încătușează imaginația. În societățile musulmane, fie că e vorba de Occident sau de țările islamice, în școală se învață ura, în moschei se predică disprețul și violența împotriva celor ce nu sunt musulmani, iar mass-media glorifică crimele făcute în numele dumnezeului lor. Mi-e milă de musulmani, ei se află într-o sclavie sumbră. Majoritatea musulmanilor sunt oameni simpatici, buni și decenti, însă se află sub controlul unui stăpân crud și nemilos.

Musulmanii sunt pierduți nu pentru că sunt fundamentalisti, fanatici, liberali sau pentru simplul fapt că sunt musulmani. Ei sunt pierduți pentru că sunt departe de Cristos, singurul Mântuitor.

Nu cred că sistemul islamic va fi înfrânt prin ingeniozitatea oamenilor sau prin puterea militară. Lucrul acesta se poate întâmpla doar prin intervenția Duhului Sfânt.

Trăsăturile culturale și concepțiile teologice greșite ale islamului par adesea niște obstacole insurmontabile care împiedică înaintarea Evangheliei. Musulmanii văd creștinismul ca pe o critică implicită a religiei lor.

Învățătura principală din epistolele lui Pavel către romani și galateni este aceea că Dumnezeu îndreptățește oamenii pe baza credinței lor în Cristos, nu prin faptele lor. Aceasta

contrazice Coranul, care învață că oamenii sunt plăcuți lui Dumnezeu datorită faptelor bune.

Mai mult, creștinismul declară că Isus Cristos este revelația finală a lui Dumnezeu pentru umanitate, că Biblia este Cuvântul complet, perfect al lui Dumnezeu și un ghid pentru umanitate, că Cristos este Dumnezeu întrupat, că Dumnezeirea este formată din Dumnezeu în trei Persoane, că Isus a murit pe cruce pentru a răscumpăra omenirea păcătoasă. Aceste doctrine contrazic Coranul, motiv pentru care musulmanii le resping. Ei văd în aceste doctrine o adevărată amenințare la adresa islamului. Aderarea la ele este privită ca o nemulțumire categorică și o respingere a islamului. Musulmanii reacționează refuzând mesajul crucii cu o și mai mare ardoare.

Cum putem depăși aceste neînțelegeri și obstacole pentru a-i câștiga pe musulmani pentru Cristos? Mesajul Crucii este puterea de mântuire a lui Dumnezeu. Nu putem înlocui acest mesaj cu nimic altceva. Unii ascultători însă rămân surzi față de Evanghelie din cauza prejudecății lor împotriva dogmelor fundamentale ale credinței creștine. Ce este de făcut?

ATINGEREA ISLAMULUI PRIN INTERMEDIUL MIRACOLELOR

Creștinii pot depăși aceste obstacole prin intermediul miracolelor. Avem nevoie de puterea Duhului Sfânt pentru a le sluji celor în nevoie, celor ce trăiesc într-un vid spiritual și care nu acceptă Cuvântul lui Dumnezeu. De obicei, când împărtășesc vestea bună cu un musulman mă și rog în același timp. Îl întreb pe Domnul: Îi pot sluji acestei persoane în mod eficient? Doamne, arată-mi cum să-l ajut într-un mod convingător și dinamic, prin puterea Duhului Tău!

Într-o zi am întâlnit pe stradă un tânăr musulman și am început să vorbesc cu el despre Cristos. Nu am avut o dezbatere teologică sau un discurs de religii comparate. Mai degrabă, i-am spus o întâmplare despre Isus. Pe măsură ce îi împărtășeam mă gândeam: Doamne, are el nevoie de o minune în viața lui? Îmi dai voie să-i slujesc săvârșind o minune?

Tânărul mi-a spus că își căuta de lucru. Timp de câteva luni a sunat, a căutat și a implorat, dar tot nu a reușit să-și găsească o slujbă. Ei bine, Doamne, despre aceasta este vorba? Să mă rog cu el pentru problema asta?

Isus mi-a răspuns: Da.

M-am rugat în numele lui Isus pentru ca acel tânăr să-și găsească de lucru. L-am încurajat să-și dea viața lui Cristos, și a făcut-o. Ne-am schimbat adresele și ne-am văzut de drum.

A doua zi dimineața am primit un telefon de la un tânăr care striga. Erau strigăte de bucurie: „Isus este adevărat! El este Domn! Mi-am găsit o slujbă, încep de mâine. Mulțumesc că m-ai ajutat.”

Duhul Sfânt nu cunoaște bariere, obstacole sau uși închise. Când musulmanii văd puterea lui Cristos demonstrată prin acțiuni puternice și lucrări miraculoase, ei se întorc la Cristos.

Un muncitor asiatic care lucra într-o țară musulmană a fost mântuit și umplut cu Duhul Sfânt. Cu toate că țara în care se afla interzicea predicarea Evangheliei, acest nou

credincios a început să împărtășească vestea bună cu alții. Domnul i-a dat putere chiar și să vindece bolnavii în numele lui Isus.

Pe vremea aceea, o fetiță din familia regală a fost diagnosticată cu leucemie. Doctorii nu au dat familiei nicio speranță de recuperare. O prințesă din aceeași familie auzise de lucrătorul creștin străin care se ruga pentru bolnavi. L-a căutat și i-a cerut să se roage pentru fetiță. El a venit și s-a rugat. Fetița a fost vindecată, iar prințesa L-a primit pe Cristos. Ea a început să vorbească despre ceea ce se întâmplase, în liniște și cu înțelepciune, cu alți membri ai casei regale. Prin urmare, în acea familie s-a format un grup mic, dar în creștere, de credincioși. Minunile atrag atenția musulmanilor și deschid ușa pentru predicarea Evangheliei.

Fadila, o tânără musulmană cu un doctorat în arhitectură, a venit la noi acasă să ne pună câteva întrebări despre credința creștină. Eu și soția mea i-am vorbit despre dragostea lui Dumnezeu pentru ea, demonstrată în Cristos. Deja participase la câteva întâlniri creștine. Am întrebat-o ce a impresionat-o cel mai mult. Nu am fost surprins când mi-a răspuns: „Muzica... și oamenii care vorbesc în limbi pe care nu le-au învățat.” Fadila Îl slujește astăzi pe Cristos.

Când oamenii robiți aud vestea bună, ei simt libertatea. Când acceptă mesajul, cei ce bâjbăie în întuneric văd lumina. Biserica biruitoare va înainta victorioasă, iar Împărăția lui Dumnezeu îl va înfrânge pe Satan.

Cuvântul lui Dumnezeu schimbă vieți. Duhul Sfânt convinge oamenii și îi atrage spre Cristos, la Golgota. Minunile atrag însă atenția lor, răspunzând nevoilor zilnice ale oamenilor. Minunile demonstrează puterea care se află în numele lui Isus.

Transmiteți musulmanilor Cuvântul lui Dumnezeu, sub ungera Duhului Sfânt. Fiți plini de Duh. Lăsați-L totodată pe Domnul să vă folosească înfăptuind minuni prin voi.

Biserica poate face față provocării islamului la nivel mondial. Nu putem ignora o cincime din populația lumii.

Putem fi în avanposturile evanghelizării aducând musulmanii din comunitățile noastre în Împărăția lui Dumnezeu. Când suntem îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt, vom înainta în numele lui Cristos și le vom sluji. Au nevoie. Fără Cristos, ei vor muri. Noi avem mesajul vieții.

Dr. SOBHI MALEK este un vorbitor remarcabil, autor și profesor asociat de studii islamice în cadrul mai multor seminarii din jurul lumii. El a tradus Biblia în limba arabă și a scris mai multe cărți în această limbă.

Schiță de predică
DARUL DUHULUI SFÂNT
Luca 11:5–13

INTRODUCERE

Oamenii cred uneori că Dumnezeu nu vrea să le împlinească dorințele inimii. În Luca 11:5–13, Isus ne învață că Dumnezeu nu doar că vrea, dar este și nerăbdător să dea Duhul Sfânt celor ce I-L cer (versetul 13).

Există cel puțin trei implicații ale pasajului din Luca 11:5–13 care ar trebui să-i determine pe oameni să se apropie de Dumnezeu cu încredere.

MESAJ

1. Dorința lui Dumnezeu.
 - a. Prietenul care a fost trezit la miezul nopții pentru a da urgent câteva pâini unei persoane în nevoie a răspuns: „Nu mă deranja” (Versetul 7).
 - b. Această atitudine de reticență este în contrast cu dorința lui Dumnezeu de a da Duhul Sfânt celor ce Îl cer.
 - (1) Isus ne arată că oricine cere va primi (versetele 9, 10).
 - (2) Dumnezeu a fost atât de nerăbdător să dea casei lui Corneliu darul Duhului încât a trimis un înger cu instrucțiuni pentru acesta și i-a vorbit lui Petru printr-o vedenie ca să răspundă invitației lui Corneliu (Fapte 10).
2. Bunătatea lui Dumnezeu.
 - a. Isus a recunoscut că tații pământești dau daruri bune copiilor lor (Luca 11:13).
 - b. Isus ne-a arătat că Tatăl nostru ceresc va da cu bucurie Duhul Sfânt celor ce I-L cer.
 - (1) Există o diferență între daruri și răsplăți. O răsplată este o plată pentru ceva făcut de cel ce o primește. Darul nu este dat pe baza meritelor, ci pe baza bunătății donatorului. Duhul Sfânt este dat celor care-L acceptă pe Cristos, nu pentru că sunt sfinți, ci pentru a-i ajuta să fie sfinți.
 - (2) Petru a lămurit lucrul acesta în Fapte 2:39: „Veți primi darul Duhului Sfânt.”
 - (3) Cei 3.000 din Ziua Cincizecimii n-au avut timp să facă nicio faptă bună după ce s-au convertit pentru a merita să primească darul Duhului. Ei L-au cerut și L-au primit. Același lucru poate fi spus și despre Saul din Tars (Fapte 9:17).
3. Generozitatea lui Dumnezeu.
 - a. Tații pământești sunt limitați în ceea ce pot face pentru copiii lor.
 - b. Când Isus a spus „Cu cât mai mult” (Luca 11:13), El ne-a arătat generozitatea lui Dumnezeu în dărnicie. Tatăl nostru ceresc poate face mai mult decât orice tată pământesc.
 - (1) Petru a făcut referire la profeția lui Ioel în Fapte 2:17. Termenul „va turna” ne vorbește despre bogăția promisiunii lui Dumnezeu.
 - (2) În ultima și cea mai măreață zi a Sărbătorii Corturilor, Isus a vorbit despre Duhul ca despre râuri de apă vie (Ioan 7:38, 39). Această experiență de genul unei fântâni arteziene ne vorbește despre generozitatea cu care ne dă Dumnezeu.

CONCLUZIE

Dumnezeu dorește să-i umple pe toți credincioșii cu Duhul Său cel Sfânt.

Hardy W. Steinberg